

บทนำ

วันนี้วันพระ...

สาวร่างเล็กคนหนึ่งถือถุงกับข้าวยืนอยู่ริมถนนหน้าตลาด มองพระสงฆ์ที่กำลังเดินบิณฑบาตไถ่เข้ามาเรื่อยๆ แต่คิดว่าวันนี้เป็นวันพระ ก็รู้สึกถึงเสียงบรรเลงดนตรีไทยท่วงทำนองเย็นชื่นใจลอยมา ตั้งแต่เริ่มสวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิ และตื่นมาใส่บาตรทุกเช้า เธอก็มีสติ ตัดบางสิ่งบางอย่างและสงบจิตสงบใจได้บ้าง ไม่ฟุ้งซ่านเหมือนเมื่อก่อน จะเรียกว่าใช้ ‘ธรรมะ’ เข้าข่มก็คงไม่ผิดนัก

“อภิวาทนะสีลิสสะ นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน จัตตารโธ ธัมมา วัชฌณฺณติอายุ วณฺโณ สุขัง พะลัง”

สิ้นเสียงสวดมนต์ให้พรจากพระภิกษุชรา สาวน้อยก็ก้มลงกราบเบญจางคประดิษฐ์น้อมระลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัย อันได้แก่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จากนั้นจึงเก็บเสื้อพับขนาดเล็กแล้วลุกขึ้นเดินไปกรวดน้ำที่กระถางต้นไม้แถวนั้น

ชีวิตคนกรุงก็แบบนี้ วันพระแท้ๆ แต่เพราะรธามากมาย ผู้คน

ชวักไขว่ต่างก็ต้องทำงานแข่งกับเวลา บรรดานักศึกษาต้องรีบออกจากหอพักไปมหาวิทยาลัย ผู้ปกครองต้องไปส่งลูกๆ ที่หน้าโรงเรียน ชีวิตมีแต่ความเร่งรีบจนทางไกลวัดกันหมดแล้ว คีลธรรมจริยธรรมในใจคนถึงได้เสื่อมถอยลงทุกวันๆ

แต่...อย่าไปว่าคนอื่นเขาเลย เพราะถ้าเธอไม่ผ่านประสบการณ์นอกหัก รักคุดจนแม้แต่เพื่อนตัวยังสมน้ำหน้า เธอก็ไม่หันหน้าเข้าทางธรรมหรือ

นวนิยายถอนหายใจขณะกวาดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรให้ไปที่ชอบๆ เธอจะได้กลับมาว่าเรื่องเป็นปกติเสียที เสร็จแล้วจึงเดินไปซื้อข้าวสำหรับทำอาหารเช้า เมื่อได้วัตถุดิบที่ต้องการแล้วจึงนั่งวินมอเตอร์ไซด์กลับมายังเพนต์เฮาส์ชั้นบนสุดของคอนโดหรูที่เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ได้เดือนเศษ

“ธรรมะคือคุณากร ส่วนชอบสาคร ดุจดวงประทีปชีवाल แห่งองค์พระศาสดาจารย์ ส่องสัตว์สันดาน สว่างกระจ่างใจมล”

เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์เป็นทำนองสรภัญญะก้องขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่เพราะถือของมาเต็มมือ และกำลังจะเปิดประตูห้องพอดี ผลคือทุกอย่างกระเจายกลงตรงหน้าห้องนี้เอง

โครม!

‘คุณพระ...เพิ่งไปใส่บาตรมาแท้ๆ ทำไมช่วยแต่เข้าแบบนี้’ สาวน้อยคิดอย่างทدت้อ กำลังจะก้มเก็บของ แต่เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ธรรมะคือคุณากร ส่วนชอบสาคร ดุจดวงประทีปชีवाल แห่งองค์พระศาสดาจารย์ ส่องสัตว์สันดาน...”

เจ้าของเสียงหวานกดรับสายและแหวดใส่คนในโทรศัพท์ “เฮีย!”

โชคไม่ดีเลยที่เจ้าของห้องหรูที่อยู่ข้างๆ เดินออกมาพอดี เขาชะงักเล็กน้อยเพราะคิดว่าเธอ ‘ดำ’ เขา ชายหนุ่มมียืนจ้องสาวตรงหน้าหนึ่งๆ

นวนิดารู้สึกถึงรังสีอำมหิตจากด้านข้าง จึงหันไปอย่างช้าๆ

“ตาเถน!” สาวน้อยสะดุ้งจนโทรศัพท์ตกพื้น ดวงตากกลมเบิกกว้าง

เมื่อเห็นว่าเขาคือชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลา คมคายแบบชาว
ตะวันตก จมูกโด่งเป็นสัน ไหล่หนวดเคราตามแนวกรามเกร็ง ยิ่งรวมกับ
ดวงตาคู่คมเข้มทอประกายดุจดังตลอดเวลาพานให้คนมองหวาดหวั่นทุกครั้ง
ที่ถูกจ้อง เขาคือคนเดียวที่ทำให้วินดาใจเต้นรัวยิ่งกว่าระบำชนเผ่าเสียอีก
เพราะเขานิ่งที่เป็นตัวต้นเหตุที่ทำให้เธอแทบจะบวชชีวันนี้ซ้ำอย่างทุกวันนี้...
แต่หนีแทบตาย สุดท้ายมาอยู่ข้างห้องกันแบบนี้ก็ได้เหวอ

ให้ตายเถอะ!

ราพณ์ พัฒนาเสถียร...เขานี้มารศาสนาชัดๆ!

๑

พรหมลิขิตชัด (เชี่ย?)

การพบเจอกับราฟนั้นก็เหมือนพรหมลิขิต แต่หลังจากนั้น...เวรกรรม ล้วนๆ

ย้อนกลับไปเมื่อสี่ปีก่อน ตอนนั้นวินดาเป็นแคเฟรชชีปีหนึ่ง เธอไปเที่ยวบ้านเพื่อนที่จังหวัดหนึ่งทางภาคอีสาน แต่เพราะความมึนและซุ่มซ่าม จนเป็นนิสัย ทำให้เกิดอุบัติเหตุระหว่างที่จะเข้าไปในสนามแข่งรถอินเตอร์เนชันนัลเซอกิต ดีที่ราฟณ์ช่วยเธอไว้ ส่งผลให้วินดาหลงรักเขาทันที จนกระทั่งรู้ว่าเขาเป็นพี่ชายของพี่บัณฑิตสายรหัสเดียวกับเธอ นั่น...คือพรหมลิขิต

แต่หลังจากนั้นเล่า...

วินดาพยายามสร้างโอกาสให้ตัวเองจนไปสนิทกับอูร์สยาพี่บัณฑิตสายรหัสผู้เป็นน้องสาวของราฟณ์ และตุลยดาเพื่อนสนิทของอูร์สยา ต่อจากนี้ ลิเวรกรรมของจริง ยิ่งอูร์สยาต้องฝาดำเนินรักกับนักฟุตบอลชื่อดังระดับโลก ที่มาป่วยนอนอยู่ที่นี่ วินดาก็ถูกราฟณ์ใช้ให้เป็นสายลับ ถูกหลอกใช้ แล้วสุดท้ายก็ไม่สนใจ จนสุดท้าย...เธอต้องเป็นฝ่ายตัดใจเสียเองเพราะเขา

มองไม่เห็นเธอเลย อย่างนี้ถ้าไม่เรียกเวรกรรมแล้วจะเรียกอะไร

ดังนั้น...เธอจะตัดกรรมนี้เอง!

นวนินดาใช้กรรมเข้าบำบัดจิตใจที่แสนบอบช้ำ กว่าจะตั้งสติมีสมาธิได้ก็ใช้เวลาหลายเดือน ก็ว่าจะไม่เจอเขาอีกแล้ว แต่ทำไมอยู่ๆ ราพณ์ถึงมาโผล่ที่นี่ได้

หนุ่มสาวยืนจ้องตากันเงิบๆ สายตาคลุมพลางของราพณ์ทำเอานวนินดาหายใจติดขัด จะว่าหวั่นไหวก็ใช่ แต่ความกลัวมีมากกว่า พอคิดหาทางทำลายบรรยากาศน่าอึดอัดพวกนี้ไม่ได้ สุดท้ายก็ใช้มุขเดิม

“เหอะๆ สวัสดิ์ค่ะพี่ราพณ์” สาวน้อยหัวเราะเจื่อนๆ แล้วยกมือไหว้ปลุกๆ คิดว่างยหน้าขึ้นมาแล้วเขาจะทำเมินไปเหมือนทุกครั้ง แต่ผิดคาด... เขายังอยู่!

นั่นทำให้คนที่อุตส่าห์เข้าวัดปฏิบัติธรรมมาสองเดือนถึงกับใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ทำลิ้มๆ ไปได้ตั้งนาน แต่พอเจอราพณ์แค่ครั้งเดียว...จบกัน!

“อยู่ที่นั่นหรือ” เจ้าของเสียงเข้มถาม

“ก็...” นวนินดาทำปากพะงาบ ถ้าไม่ใช่เรื่องของอุรัสยา เธอแทบไม่ได้คุยกับราพณ์จริงๆ จังๆ เลย ไหนจะสายตาพิฆาตของเขานี้อีก ทำเอาสาวน้อยใจเต้นระรัว แล้วพยักหน้าแรงๆ “นะ...หนูไปก่อนนะค่ะ สวัสดิ์ค่ะ”

บอกแล้วก็ยกมือไหว้เขาอีกครั้ง แต่ราพณ์ก็รั้งไว้เสียก่อน

“ฉันเพิ่งย้ายของมาเมื่อวาน เช้าๆ แบบนี้มีร้านไหนขายอาหารเข้าไหม”

“คะ?”

“ฉันหิว”

“อ้อ” สาวน้อยเริ่มสั่นไปทั้งตัวแล้ว แต่ก็พยายามตั้งสติ แล้วตอบไปว่า “ร้านข้างล่างคอนโดไถคะ”

“เขาเปิดสิบโมง”

“อ้อ” เป็นอีกครั้งที่เธอแทบเสียนสติยามตกอยู่ในสายตาของเขา และทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าจะต้องบทสนทนาอันแล้วหนึ่เข้าห้องได้อย่างไร ในเมื่อเขา

ยังยืนจ้องเธอเขม็ง และที่สำคัญ...กำลังมองมายังถุงกับข้าวมากมายที่อยู่
ในมือเธออีกต่างหาก

ถ้าไม่ให้กินแล้วปล่อยออกไป เธอจะเนรคุณไปไหม ในเมื่อก่อนหน้านี้
ราฟณ์ก็เคยพาเธอไปเที่ยวพร้อมครอบครัวเขาและดูแลเธอเป็นอย่างดี

โอเค...คิดเสียว่าทดแทนบุญคุณไปแล้วกัน จะได้หมดเวรหมดกรรม
กันเสียที...นวนินดาคิดแล้วรวบรวมความกล้าอยู่นาน แล้วบอกด้วยน้ำเสียง
ตะกุกตะกัก “หะ...ถ้าพี่ราฟณ์ไม่รังเกียจ ก็...ก็ทานพร้อมหนูก็ได้...นะคะ”

เจ้าของดวงตาคมปลาบมองสาวน้อยตรงหน้านิ่งๆ แต่ทำเอานวนินดา
ทำหน้าไม่ถูก เธอได้แต่ภาวนาในใจให้เขาเป็นคนเรื่องมากเกี่ยวกับอาหาร
การกินที่เถอะ ลงไปกินอะไรก็ได้ ร้านสะดวกซื้อก็มี ไปที่ช้อปปิ้ง เถอะค่า...

ราฟณ์มีสีหน้าครุ่นคิดเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้า แล้วบอกเสียงเรียบ
“ขอบใจ”

สาวน้อยถึงกับหน้าเจื่อนทันทีเมื่อได้ยินคำตอบจากหนุ่มตรงหน้า
แล้วก็อดคิดอย่างเคืองๆ ไม่ได้ เขาไม่รู้เลยหรือไงว่าเธอแค่ชวนตามมารยาท
เท่านั้น ดูหน้าเธอสิ...ดู!

แน่นอนว่าคนเก่ง (เฉพาะลับหลัง) อย่างนวนินดาทำได้แค่คิดในใจ
เท่านั้น ไม่กล้าพูดออกไปเพราะตอนนี้อยู่ในสายตาคมกริบของราฟณ์
แค่มองหน้าเขา เธอก็แทบขวัญกระเจิงแล้ว

“แหะๆ” นวนินดาหัวเราะเจื่อนๆ พยายามฝืนยิ้มให้เขาอย่างเป็น
ธรรมชาติทั้งที่ใจสั่นมือสั่นเสียจนเสียบลูกกุญแจเปิดประตูห้องไม่ได้ และ
สุดท้ายก็ทำของทุกอย่างหลุดมืออีกครั้ง

โครม!

หึ่งฝักสด เนื้อหุบด กุ้งหอยปูปลา ไข่ไก่แตกหมดไม่มีเหลือ ทำเอา
สาวน้อยหน้าเหลือสองนิ้ว เธอเงยหน้าขึ้นมองหนุ่มมาดขรึมตรงหน้า ก็พบ
ว่าเขากำลังมองเธอด้วยสายตาเบือแกมระอาเช่นกัน

“กุญแจ?” ราฟณ์เลิกคิ้วเล็กน้อย และไม่รอให้สาวน้อยได้ตั้งตัวเลย

ลักนิต ก็ฉวยกุญแจจากมือสาวเจ้าไปเปิดประตูห้อง เขาทำทุกอย่างได้อย่างรวดเร็ว ว่องไวเป็นธรรมชาติ ไม่มีท่าที่ลังเลเลยแม้แต่น้อย ต่างจากสาวเจ้าของห้องที่เอาแต่ยืมเงินและยืมตัวแข็งทื่อไม่ยอมเข้าห้อง จนกระทั่งเขาส่งสายตาดูๆ มานั่นแหละ นวินดาจึงได้สติแล้วรีบก้มลงเก็บข้าวของ แล้วเดินตัวลืบทตามเข้าไปในห้อง

แต่เดี๋ยวนะ...นี่ห้องเธอไม่ใช่หรือ

นวินดาเดินเกาศีรษะครุ่นคิด แล้วแอบมองหนุ่มมดขี้มนที่นั่งลงบนโซฟาพับแขนภายในห้องพักแล้วจึงมาที่เธอด้วยสายตาเรียบเฉยแต่แฝงไปด้วยความดูดนัย ทำเอาเธอสะดุ้งแล้วยืมเงินๆ

“พี่ราพณ์ดูข่าวไปก่อนก็ได้ค่ะ หนูขอเวลาสิบนาที” เพราะในห้องเสียไปหน่อยจนเธอเริ่มรู้สึกขนหัวลุกเสียยิ่งกว่าตอนดูหนังผี นวินดาจึงเดินไปเปิดโทรทัศน์ให้แล้วเดินหลบฉากไปอย่างรวดเร็ว แต่ราพณ์เรียกไว้เสียก่อน

“สิบนาทีเองหรือ”

“คะ?” สาวน้อยเลิกคิ้ว เริ่มงุนงงๆ ว่าเขาหมายถึงอะไร

“ฉันคิดว่าเธอจะทำกับข้าว”

“ไม่ค่ะ” นวินดาส่ายหน้าแรงๆ ถ้าเธอทำกับข้าวก็ใช้เวลาอย่างต่ำครึ่งชั่วโมง ซึ่งเธอไม่ยอมอยู่ใกล้เขานานขนาดนั้นแน่ แค่อุ่นอาหารสำเร็จรูปที่ตุนไว้ให้เขากินแล้วไล่เขาออกไปก็พอ

“ทำเถอะ ฉันไม่ชอบกินอาหารสำเร็จรูป”

“ฮะ...” สาวน้อยได้แต่มองคนออกคำสั่งด้วยสายตาเหลือเชื่อ ถ้าราพณ์จะรอได้นานขนาดนี้ ทำไมไม่ลงไปหาอะไรกินที่อื่นเล่า

“มีอะไรี่เปล่า”

ราพณ์ถามด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ ตาคมกล้ำที่มองมาทำเอา นวินดาเริ่มสั่น แล้วส่ายหน้าแรงๆ

“ไม่มีอะไรี่ค่ะ” ตอบแล้วก็รีบตรงเข้าครัวอย่างรวดเร็ว แล้วทำตามที ‘นายท่าน’ สั่งแต่โดยดี

ห้องพักของนวินดาอยู่บนชั้นเพนต์เฮาส์ของคอนโดมิเนียมโครงการทรูกลางกรุง ที่ชั้นบนสุดแบ่งเป็นเพนต์เฮาส์สองห้อง และอีกห้องก็คือห้องของราฟณ์ ภายในประกอบด้วยห้องนอน ห้องนั่งเล่น ห้องครัว ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สไตล์โมเดิร์นเรียบแต่หรูหราพร้อมอาศัย

แม้จะอยู่มาครบเดือนแล้ว แต่เธอก็ยังไม่ชินกับที่นี่เสียที เพราะส่วนใหญ่จะเห็นเซเลบดารา นักธุรกิจ หรือพวกมียอจะกินทั้งนั้น จนบางครั้งก็สงสัยว่าเธอมาทำอะไรที่นี่

แต่...ราฟณ์ย้ายมาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

นวินดาคิดไปพลาง แล้วขยับไปแอบมองคนที่ยึดห้องนั่งเล่นเธอไปพลาง แต่พอเขาหันมา เธอก็รีบหลบเข้ามาในครัวแล้วสลัดความคิดฟุ้งซ่านทิ้งไปเสีย ปล่อยให้ตัวเองว่าเขาก็คงแค่ซี้เกียจลงไปหาอะไรกินกระมัง และอีกอย่าง ราฟณ์ก็เคยออกเงินให้เธอได้ไปเที่ยวพร้อมอูร์สยาน้องสาวของเธอ แต่ทำกับข้าวให้เขาสักมื้อก็ถือว่าทดแทนบุญคุณไปแล้วกัน จะได้หมดเวรหมดกรรมกันเสียที แค่นี้ก็จบ

แต่เธอไม่อยากอยู่ใกล้เขานานเกินไป...หัวใจมันสั่นหมดแล้ว!

ปกติเธอใช้เวลาทำอาหารไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมงเลยสักครั้ง ทำเมนูไข่เจียวง่ายๆ ก็แล้วกัน เขาจะได้รับไป 'ที่ขอบๆ' เสียที แต่ติดอยู่ที่เขาทำถุงไข่ไก่ตกพื้นจนแตกและเทรวมกันอยู่ในถูงนี้สิ

เอาไงดี...

สาวน้อยคิดไม่ตก มองถูงของสดที่เหลือ ก็เหลือแต่บรรดาผักมากมายสำหรับทำน้ำพริกของโปรด ตั้งใจจะตำกินเองเสียหน่อย ถ้าทำตอนนี้จะเสร็จตอนไหนก็ไม่รู้ ดังนั้น...เอว่ะ...ไข่เจียวก็ไข่เจียว

นวินดาขยับไปแอบมองราฟณ์อีกครั้ง ให้แน่ใจว่าเขาจะไม่เข้ามาในครัว แล้วจึงเดินกลับมาแล้วกวาดไข่ไก่ที่แตกเลอะเทอะอยู่ในถูงนำมาเทลงในชามใบใหญ่ หยิบเปลือกออกจนหมดแล้วลงมือทำไข่เจียวจากเศษไข่เหลือๆ ให้เขา

ต้องท่องบทถวายอาหารก่อนใหม่ ภัตตาหารมือนี้นี้คือม้อตัดกรรม อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร จบแล้วให้จบไป เธอจะได้ตั้งใจเสียที!

สาวน้อยสะบัดหน้าแรงๆ ไล่ความคิดเพี้ยนๆ ออกไป แต่พอเลิก ฟุ้งซ่านก็กลับมาที่อาการใจสั่นแทน แค่อคิดไปถึงจาคมดูยามมองมาที่ไร เธอ ก็ขยาด กิ่งโยหยากิ่งขลาดกลัวอย่างไรบอกไม่ถูก

“ใจเย็นเนย แกต้องใจเย็น” นวินดายกมือลูบอก นึกถึงสิ่งที่เขาทำกับ เธอเข้าใจ จะได้ไม่หวั่นไหวจนกลับไปรักแบบโง่ๆ เหมือนเมื่อก่อน แล้ว เดินถือจานข้าวราดไข่เจียวนำไปส่งให้ถึงที่

“ได้แล้วค่ะ” ทั้งที่ยังประหม่า แต่สาวน้อยก็ยังทำใจดีสู้เสียดด้วยการ ฉีกยิ้มหวาน พอเขารับจานข้าวไปแล้วเธอก็เดินหนีทันที

“แล้วของเธอล่ะ” น้ำเสียงดูๆ ของเขาทำเอาหญิงสาวชะงัก เธอยอม หันกลับไปโดยดีพร้อมกับส่งยิ้มขัดตาทัพอีกเช่นเคย

“หนูยังไม่หิวค่ะ”

ราพณ์ไม่พูดอะไรต่อ แต่ก็ไม่ยอมกินและเอาแต่จ้องจนนินดากลืน น้ำลายฝืดคอ ต่อให้อยากเดินหนี แต่เจอสายตาวงนี้เข้าไปแล้วเธอจะ กล้าหรือ สุดท้ายก็ต้องเดินตัวเกร็งมานั่งกับเขา

“ตัดผมตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ค่ะ?” สาวน้อยทวนคำแล้วลูบปลายผมตัวเองเบาๆ เธอตัดออกไป นิดหน่อยเอง จากที่เคยทำผมดัดลอนปลายยาวถึงกลางหลัง ก็ตัดให้ยาว แค่ประบ่าเท่านั้น ไม่คิดว่าเขาจะทันสังเกต

“ถามว่าตัดผมตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เดือนที่แล้วค่ะ” ตอบแล้วก็ก้มหน้างูศ เธอตัดผมทันทีที่กลับจาก สุราษฎร์ธานีพร้อมน้องสาวของเขานั้นแหละ

“ทำไม”

“ก็...” เจ้าของเสียงใสชะงัก จะบอกได้อย่างไรว่าสาเหตุก็มาจากเขา นั้นแหละ จึงได้แต่หัวเราะกลบเกลื่อน แล้วตอบไปว่า “หนูแค่อยากเปลี่ยน

ทรงผมก็เท่านั้น”

ราพณ์มองสาวน้อยตรงหน้าด้วยสายตาคมกริบ แต่ก็ไม่พูดอะไรต่อ ความเงียบเข้าปกคลุมทั้งคู่ เกิดเป็นบรรยากาศชวนอึดอัดเสียจน นวินดาขยับถอยห่างไปอย่างไม่รู้ตัว ยิ่งมองตาคมคู่นั้นก็ยิ่งกลัวว่าตัวเองจะ เผลอทำตัวมีพิรุณให้ราพณ์จับได้ว่าเธอเคยรู้สึกลึกๆกับเขา

ตอนที่ไปเที่ยวพร้อมกับราพณ์ เซซุซา และอูริสยาน้องสาวของเขาซึ่งเป็นพี่สาวรหัสเดียวกับเธอ ความใกล้ชิดทำให้หัวใจที่เริ่มสงบนิ่งกลับมาหวั่นไหวอีกครั้ง เธอก็เกิดอาการสติแตกอย่างหนักถึงขั้นหาทางออกไม่ได้ ถึงกับไปลงบนกบาลตัวเองด้วยการย้อมผมสีขาวทั้งหัวแล้วลงสีน้ำเงินตัดกับ สีชมพูเป็น ฮาร์ลี ควินน์ เลยทีเดียว

แต่เรื่องไม่จบแค่นั้น อารมณ์ชั่ววูบแค้นเดียวกลับพาความช่วยเหลือ ด้วย เพราะพ่อกับแม่มาช่วยย้ายของจากหอพักมายังคอนโดแห่งนี้พอดี พอแม่เห็นเธอเท่านั้นแหละ โศกนาฏกรรมในครอบครัวก็เกิดขึ้นทันที เธอถูกไล่ต้อนวิ่งหนีไปรอบหอ สุดท้ายต้องกลับมาข้อมสืดำเหมือนเดิม แต่ผมก็เสียหนักมากจนต้องตัดทิ้งไปทั้งที่เธอรักผมของตัวเองที่สุด

ทั้งหมดก็เพราะเขา!

นวินดาเผลอตวัดสายตามองคนหน้ายักษ์ที่เอาแต่กินเงียบๆ แต่เหมือนราพณ์จะรู้ เพราะอยู่ๆ ก็หันมาหา ทำเอาคนมีขนกตติหลังสะดุ้ง แล้ว ยิ้มขำตาทัพไปอีกเช่นเคย จนกระทั่งเขากินเสร็จ

“ขอบใจ” ราพณ์ถือจานไว้แล้วลุกขึ้น

“ไม่เป็นไรค่ะ” นวินดาถึงกับถอนหายใจโล่งอก เมื่อกลับมาหายใจ หายคอบได้ตามปกติแล้ว สาวน้อยก็ฉีกยิ้มกว้างแล้วจะรับจานคืนจากมือเขา แต่ราพณ์ก็เอาหลบไปอีกทาง

“ฉันจัดการเอง”

“ไม่ต้องค่ะ ไม่ต้อง” เสียงหวานดังละล่ำละลัก กลัวว่าเขาจะอยู่ในห้องต่อ แค่นี้เธอก็เกร็งจนแทบจะประสาทเสียแล้ว

“ฉันรบกวนเธอมากพอแล้ว”

“ไม่รบกวนเลยค่ะ” แค่จานใบเดียวเธอล้างเองได้สบายมาก ขอย่อยเดียว...ไปที่ชอบๆ ลักที่เถอะค่าพ่อกูน!

“ไม่รบกวนหรือ”

ราพณ์ทวนคำเสียงเรียบ สีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ เหมือนเคย แต่นี่ก็มากพอที่จะให้สาวน้อยเริ่มหายใจไม่ทั่วท้องอีกแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นก็ฝากท้องกับเธอทุกเช้าเลยแล้วกัน” เขารวรัดตัดความแล้วเดินจากไปแบบไม่สนใจสีหน้าซีดเผือดราวกับเห็นผีของสาวน้อยตรงหน้าเลยแม้แต่น้อย

เดี่ยว...เมื่อก็ราพณ์ว่ายังไงนะ มากินข้าวด้วยทุกเช้าเลยหรอ เขาจะบ้าหรือ ถ้าอยู่เพนต์เฮาส์แล้วมันลำบากนักก็กลับไปอยู่บ้านสิ!

นวนินดาทำตาโต แต่พอดั่งสติได้และกำลังจะปฏิเสธแท้ๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

“ธรรมะคือคุณากร ส่วนชอบสาคร ดุจดวงประทีปัชชาวล แห่งองค์พระศาสดาจารย์ ส่องสัตว์สันดาน สว่างกระจ่างใจมล”

“อะไรอีกละคะเฮียขา...” นวนินดากรับโทรศัพท์แล้วลากเสียงประซด ประชันคนปลายสายทันที “ว่าแต่ทำไมเฮียไม่กลับมาลักที่ นีรอนานแล้วนะ... โอเค เนยจะทำกับข้าวไว้อร” สาวน้อยบ่นใส่คนที่คุยโทรศัพท์ด้วยอีกเป็นชุด และหันหลังเดินเข้าห้องครัวไปเตรียมอาหาร

โดยไม่รู้ว่าตัวเลยสักนิดว่าราพณ์ยังไม่ออกไปอย่างที่คิด และกำลังจ้องมองเธอด้วยสายตาอ่านยาก

นวนินดาคุยโทรศัพท์อีกไม่กี่คำก็วางสายแล้วเดินกลับออกมา พอไม่เห็นราพณ์อยู่ในที่พักเธอแล้วจึงถอนหายใจโล่งอก แต่ยังไม่มีโอกาสบอกเลยว่าเธอไม่สะดวกให้มากินข้าวเช้าได้ทุกวัน จริงอยู่ที่แม่จะไม่ได้บันทึกเบอร์โทรศัพท์ของเขาไว้ แต่การแอบรักมาสี่ปีเต็มทำให้เธอจำหมายเลขได้ขึ้นใจชนิดว่าสลัดอย่างไรก็ไม่หลุด แต่เธอจะกล้าโทร. ไปหาเขาหรือ

สาวน้อยยังจำได้ว่าการโทร. หาเขาครั้งหลังสุดเกิดผลลัพท์อย่างไร แค่คิดไปถึง ‘เรื่องวันนั้น’ หัวใจที่เคยสงบนิ่งก็กลับมาฟุ้งซ่านอีกครั้ง

เวรกรรมของเธอจริงๆ หรือว่าที่ทำบุญตักบาตรเมื่อเช้าเธอลืมกรวดน้ำด้วย...ก็ไม่ใช่ เธอกรวดน้ำทุกเช้าหลังตักบาตรและทุกคืนหลังสวดมนต์ ก่อนนอนเลยละ แต่ทำไมราพณ์ยังตามมาหลอกหลอนเธอไม่เลิกอีกเล่า

หรือลืมแผ่เมตตาให้...ถ้าลืมก็ต้องรีบแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรเดี๋ยวนี้

นวนินดาคิดแล้วรีบทำกับข้าว จากนั้นจึงอาบน้ำแต่งตัว สวดมนต์แผ่เมตตาอีกรอบ พยายามตั้งสติระงับอกและใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ แต่ทำไมยิ่งพยายามลืม ภาพใบหน้าหล่อเหลาคมคายของราพณ์ยังกระจ่างชัดอยู่ในความทรงจำ...ทำอย่างไรก็ไม่ยอมลืมเสียที

จะพรหมลิขิตหรือเวรกรรมลิขิตก็ช่าง...แต่ชีวิตก็ต้องเดินต่อไป

สองเดือนแล้วที่เรียนจบแต่ก็ยังไม่ได้งานทำ พี่ๆ ก็บอกให้เรียนต่อปริญญาโทไปเลย แต่เธอยังรีรอเพราะไม่เอายากรบกวณพีๆ ที่ต่างก็มีครอบครัวต้องรับผิดชอบกันหมดแล้วแต่ก็พยายามจะส่งเสียเธอเรียนต่อกันทุกคน จะบอกทางบ้านว่าตัวเองก็มี ‘งานพิเศษ’ ที่ใช้เลี้ยงตัวเองมาตั้งแต่เริ่มเรียนมหาวิทยาลัยใหม่ๆ ก็ไม่กล้า จึงจำต้องสมัครงานไปเรื่อยๆ จนกระทั่งใกล้ปีได้รับสมัครเรียน จึงตัดสินใจรอกข้อมูลไว้และจะนำไปส่งที่มหาวิทยาลัยในวันนี้

สาวน้อยวัยยี่สิบเอ็ดขวบยี่สิบสองปีเป็นสาวตรวจความเรียบร้อยอยู่ที่หน้ากระจก ตัดสินใจอยู่หนานว่าจะรวบรวมหรือปล่อยผมตี ผลจากการทำสัฟฟแบบขาดสติทำให้ผมเสียไปไม่น้อย ถ้าปล่อยคงเหมือนคนบ้ามากกว่าคนดี สุดท้ายก็ตัดสินใจรวบรวมแล้วปล่อยปลายยาวเป็นหางม้า ผู้กริบบิ้นสีน้ำเงินเพื่อให้ดูเรียบร้อยขึ้น แต่มองไปมองมา ดูอย่างไรก็เหมือนเด็กมัธยมปลายมากกว่าจะไปส่งใบสมัครปริญญาโท

เพราะอย่างนี้ใช้หรือเปล่า ราฟาถึงมองเธอเป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น...

นวนินาสลัดเรื่องของราฟาออกไปจากสมอง แล้วรีบออกจากที่พักตรงไปที่มหาวิทยาลัย หลังจากยื่นสมัครเรียนต่อเกี่ยวกับด้านวรรณกรรมแล้ว เธอจึงมานั่งรอเพื่อนที่นัดกันได้

หลังจากรอมาครึ่งชั่วโมง โทร. หากก็ไม่มีคนรับสาย ทำเอาสาวร่างเล็กได้แต่เข่นเขี้ยว นึกคาดโทษเพื่อนอยู่ในใจ เจอกันเมื่อไหร่จะปรับให้มันเลี้ยวซ้ายเย็นเสียให้เช็ด ถ้าจะต้องรอนานขนาดนี้ รู้แบบนี้เอาแม่บู้ก็มาทำงานเสียก็ดี...สาวน้อยคิดอย่างแข็งๆ แล้วหันไปมองรอบตัว เผื่อว่าเพื่อนตัวดีจะมาแล้ว แต่สายตาาก็กลับเห็นนักศึกษาสาวน้อยคนหนึ่งกำลังนั่งอ่านนิยายเรื่อง ทาสรักจอมมารเซลยอสูร์ ที่ตอนนี้พิมพ์ครั้งที่สี่สิบเข้าไปแล้ว!

‘สนุกละสิ’ นวนิดาพยายามทำไม่รู้ไม่ชี้ทั้งที่กลิ่นยืมแทบไม่ไหว จนไม่ทันสังเกตว่าชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งกำลังตรงเข้ามาหาแล้วเอาปากกาเคาะหน้าผากเธอแรงๆ

“แห่มๆ ยืมน้อยยืมใหญ่เชียวนะ” คนมาใหม่ นั่งลงบนเก้าอี้หินอ่อนตรงหน้า แล้วมองด้วยสายตาล้อเลียน เขาเป็นคนเดียวที่รู้ว่าเธอมีนอกมีในกับนิยายเรื่องนั้น ถึงได้เอาไปโฆษณาขายให้อูร์สยา ตุลยดา รวมทั้งรุ่นพี่ที่ฝึกงานคนอื่นๆ ไปทั่ว

“นิดนึ่งน่าละ...สิน” เจ้าของเสียงใสตัวดงามมองค้อนเพื่อนหนุ่มหน้าเข้ม ทั้งสองรู้จักกันตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ อาจเพราะนวนิดาไม่ใช่ผู้หญิงสวยมาก เป็นคนง่ายๆ ไม่เรื่องมาก และค่อนข้างมีโลกส่วนตัว ไม่จับกลุ่มกับสาวๆ สวยๆ คนอื่นในคณะ เช่นเดียวกันกับวันเฉลิมที่เมื่อพวกเขาขึ้นแข่งกันทำตัวเด่น ประกอบกับพี่บัณฑิตสายรหัสของวันเฉลิมก็คือตุลยดา ทั้งอูร์สยาและตุลยดาเคยพาทั้งสองไปเลี้ยงข้าวพร้อมกัน ก็เลยสนิทกันเรื่อยๆ

วันเฉลิมมองค้อน แล้วจุกปากให้เพื่อนเงียบไว้ หนุ่มหล่อมาดเข้ม

ราวกับพระเอกละครยังไม่พร้อมจะเปิดเผยตัวตนตอนนี้ และนี่ก็กลายเป็นความลับระหว่างทั้งสอง นวินดาไม่พูดเรื่องเพศสภาพที่แท้จริงของวันเฉลิม เช่นเดียวกับที่วันเฉลิมไม่พูดเรื่องงานพิเศษของนวินดา

“เกม้าข้า” เจ้าของเสียงหวานบนกระปอดกระแปด “ฉันรอเกม้าครึ่งชั่วโมงจนหายากไยจะขึ้นอยู่แล้วรู้ไหม”

“แค่นี้บ่น” หนุ่มหล่อหัวเราะเจ้าเล่ห์ แล้วมองด้วยแววตาเป็นประกายล้อเลียน “ทีแกรอตาลุงนั้นมาสี่ปีไม่คืบหน้ายังไม่เห็นบ่น”

“ก็เลิกแล้วนี่ไง”

“ให้มันจริงเถอะ” วันเฉลิมหัวเราะหึๆ เขารู้ว่านวินดาปักใจรักผู้ชายคนนั้นมานานแค่ไหน เพราะเหตุการณ์ที่ราพณ์กับนวินดาเจอกัน ก็เพราะไปเที่ยวบ้านเขาที่จังหวัดหนึ่งในภาคอีสานนั้นแหละ

“คราวนี้จริงแล้ว” คนถูกจับได้บ่นหงุดหงิด แค่อัยชื่อเขา ภาพความทรงจำเมื่อเช้านี้ผุดขึ้นมาอีกครั้ง ทำเอาสาวน้อยเริ่มหนักใจว่าถ้าพรุ่งนี้ราพณ์มาหาจริงๆ แล้วเธอจะปฏิเสธเขาอย่างไรดี

“เกมืออะไรหรือเปลวเณย”

“อะไรอะ”

“ก็เห็นท่าเหม่อ” ดวงตาคู่คมเข้มมองอย่างจับผิด

“เปลวเสียหน่อย ว่าแต่แกยังไม่บอกฉันเลยว่าทำไมมาช้า หรือเพิ่งกลับจากบ้าน” นวินดาถามเปลี่ยนเรื่อง ก่อนที่จะถูกเพื่อนล้อเลียนเรื่องระหว่างเธอกับราพณ์อีก

“กลับจากบ้านนานแล้ว แต่เพิ่งกลับจากบ้านแฟน”

“อัยเมื่อ...เหม็นความรัก” นวินดาค้อนปะหลับปะเหลือก กิ่งหมั่นไส้ กิ่งอิจฉา ตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยมีแฟนเลยสักคน แต่วันเฉลิมมีแฟน ทั้งชายหญิงรวมแล้วตั้งสิบคน!

“ก็แะนะเอาแต่หมกมุ่นกับลุงหน้ายักษ์ที่แกคราวพ่อเลยนะ แกเลย...”

“เลิกพูดสักที” สาวน้อยยกมือห้าม “ฉันจะตัดใจไม่ได้เพราะเกเอาแต่

ยันให้เลย”

“พี่ตำรวจคนนั้นก็หล่อต๊ะ” เจ้าของเสียงเข้มพูดพลางส่งโทรศัพท์ให้หน้าจอเปิดแอปพลิเคชันเฟชบุ๊กหน้าแฟนเพจ ตำรวจหล่อขอให้บอก และเป็นรูปของธีรธีรพอดี้

“ก็บอกว่าไม่ชอบคนในเครื่องแบบ” นวินดาสายหน้าจริงจัง เธอรู้จักธีรธีรตอนที่ไปฝึกงานในสำนักพิมพ์เดียวกันกับอู๋รสาและตุลยา ก็เลยเจอเขาบ้างเวลาที่เขามาหาอู๋รสาที่สำนักพิมพ์ แต่ไม่คิดว่าเขาจะถูกใจเธอ

“แกนี่มันยังโงะเนย บ่นว่าอยากมีใครสักคน แต่พอจะมีใครเข้ามาจริงๆ แกก็เอาแต่หนี แล้วก็เอาแต่หมกมุ่นอยู่กับลุงนั่น...”

“พอแล้วสิน!” เจ้าของเสียงหวานแหวลั่น ผลคือถูกมือหนาตะปบปากไว้อย่างแรง

“อย่าเรียกชื่อนี้ เข้าใจไหมยายนลินบุษบัน!”

“นั่งเซอลีน!”

“เฉลิมเว้ย!” วันเฉลิมดิ่งแก้มยุ้ยของเพื่อนอย่างมันเขี้ยว ทะเลาะกันที่ไร นวินดาต้องเรียกเขาว่าเซอลีนตลอด ถามว่าชอบไหม แน่نونว่าเขาต้องเกลียดอยู่แล้ว ถึงจะเป็นไปเซ็กชวลแต่เขาก็เป็นฝ่ายรุกเท่านั้น แต่ยายเพี้ยนนี่กลับคิดว่าเขาเป็นฝ่ายรับเลยแปลงชื่อเขาเสียสาวแตกเขี้ยว เขาจึงเอาคืนด้วยการเรียก ‘นามปากกา’ ลับที่นวินดาใช้เขียนนิยายแล้วพิมพ์ครั้งที่สี่สิบนี้อย่างไรเล่า!

“แกอย่าเรียกแบบนี้สิ เดี่ยวน้องเขาได้ยิน” นักเขียนเงาบุ๋มโบ้ไปทางเด็กสาวที่กำลังอ่านนิยาย *ทาสรักจอมมารเซลยอสุร* ของ นลินบุษบัน ไกล่กันแค่นี้มีสิทธิ์ที่จะได้ยินสูง

“แกก็เลิกเรียกฉันว่าเซอลีนสักที ฉันชื่อเฉลิมเว้ย”

“โอเคเฉลิมเว้ย” สาวน้อยพยักหน้ากวนๆ ไม่สนสายตาวาววามของเพื่อน แล้วถามต่อ “สรุปยังงี้ แกจะทำงานให้ที่บ้านหรือว่ามาเรียนต่อ”

“ทำงานสิ”

“ว่า...”

“แต่เสาร์อาทิตย์ก็มาเรียนกับแก ใดๆ อย่างแกไม่มีฉันทายอะเนย”

“โอ้!” นวินดายกปากกาขึ้นจะตีเขาบ้าง แต่วันเฉลิมหลบทัน พอดีกับเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

“ครับพี่” เสียงของวันเฉลิมเข้มขึ้นหนึ่งระดับ ฟังดูเป็นงานเป็นการ ขึ้นทันที แต่นวินดาลอบทำปากเบ้ แล้วเบือนหน้าหนี

“ครับๆ ได้ครับ เดี่ยวผมพาไอ้เนยไปด้วย”

“ใครอ่ะ” สาวน้อยถามทันทีที่เห็นเพื่อนวางสายและเก็บโทรศัพท์ลง ในกระเป๋าทางเกงยีน

“แกนี่เผือกเสมอตันเสมอบลาย”

“เซอ...”

“เออๆ” หนุ่มมาตเข้มยกมือยอมแพ้ “พี่ตาลโง่ เจ้แกรู้ว่าฉันเพิ่งกลับ เลยชวนไปเลี้ยงเหล้าคืนนี้สิพี่มูม ไปด้วยกันสิ”

“ไปดิ” ตอบพลางพยักหน้ารับคำอย่างว่าง่าย

“เฮ้ย!” กลายเป็นวันเฉลิมเสียเองที่สะดุ้ง “ผิดศีลข้อห้าสุราเมระยะนะไอ้เนย”

เพราะเท่าที่รู้ เพื่อนจอมเพี้ยนของเขาเพิ่งเข้าวัดเข้าาราวกับจะบวชเป็นช้อยู่แล้ว แต่ทำไมอยู่ๆ อยากผิดศีลเสียอย่างนั้น

“สุราเมกินเป็นระยะๆ ไซ้มะ” นวินดาหัวเราะเสียงขึ้น เธอไม่เคยดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์สักครั้ง และตอนที่อุรัสยาเกิดเรื่องเพราะเหล้า ก็ทำให้เธอไม่อยากแตะมันเลย แต่ตอนนี้เธอทนไม่ไหวแล้ว นึกถึงราฟณ์ที่ไรเสียสติทุกที แล้วนี่ถ้าพรุ่งนี้เข้าเขามาอย่างที่พูดไว้จริงๆ...

มันหลอนมาก!

สาวน้อยสายหน้าแรงๆ ไล่ภาพชายที่แอบรักมากกว่าสี่ปีแล้วอยู่ๆ ก็มาโผล่ห้องข้างออกไป แล้วกอดคอวันเฉลิมเดินออกจากมหาวิทยาลัย...อีกตั้งนานกว่าจะถึงเวลานัด จึงตั้งใจชวนวันเฉลิมไปเดินสำรวจตลาดหนังสือ

ตามประธานักเขียนเงาแต่ ‘ซีเห่อ’ เสียหน่อย จากนั้นก็ไปดูหนังนั่งกินขนมหวานไปพลางจนกระทั่งถึงเวลานัดหมาย

นวินดาและวันเฉลิมมาถึงร้านอาหารกึ่งบาร์ที่อยู่ใจกลางย่านสถานบันเทียงามราตรี คลาคล่ำไปด้วยนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างชาติ แต่ร้านนี้ดูหรูและปลอดภัยกว่า มีการตรวจค้นอาวุธก่อนเข้าเสมอ ไม่นับบอดี้การ์ดมาดเท่ที่ยืนกระจายทุกมุมของร้านอีกด้วย

“เหม...เหมือนร้านของพวกมาเฟียในนิยายเป๊ียบ”

“แกก็ถือโอกาสเก็บข้อมูลไปเขียนสิ” วันเฉลิมบอกยิ้มๆ เมื่อหันไปแล้วเห็นดวงตาเป็นประกายแพรวพราวอยากรู้อยากเห็นของนวินดา

“แน่นอน” นักเขียนมือสมัครเล่นยิ้มซนๆ

ชายหนุ่มยกไหล่เบาๆ แล้วเดินไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่หน้าบาร์ บอกชื่อและเบอร์โทรศัพท์คนที่จองไว้ แล้วถูกพาไปยังโต๊ะที่อยู่ด้านใน

“เสียงดนตรีเบาๆ แต่ใจสั่นโคตรๆ” นวินดายกมือทาบอกแล้วทำตาโต “ฉันควรไปตรวจโรคหัวใจไหม”

“ควร” หนุ่มหล่อพยักหน้าจริงจัง “แกควรไปตรวจว่าทำไมใจง่ายมาก”

“ทำไมต้องแรงด้วยล่ะหลิมเว้ย” นวินดาค้อนปะหลับปะหลือก แล้วหันไปสั่งเครื่องดื่ม พอดีกับที่ตุลยดาส่งข้อความมาบอกว่าจะมาถึงซ้าล็กลิปห่านาทีเพราะรถติด

วันเฉลิมนั่งคุยเล่นกับนวินดาไปพลาง คอยปรามเพื่อนไปพลาง ไม่รู้ว่ามีคนไปประสบพบเจอชะตากรรมอะไรมา พอสังค็อกเทลดื่มไปแก้วเดียว ก็ติดใจสั่งมาอีกเป็นเหยือก จนเริ่มตาปรือพูดไม่รู้เรื่อง ทั้งยังห้ามไม่ฟังอีก

“เบาเนย...เบา” คราวนี้ไม่แค่ส่งเสียงห้ามแล้ว แต่เขายังตึงมือเล็กของเธอที่กำลังยกแก้วจอร์มิผีปากไว้มาก่อนที่จะมาพบไปจริงๆ

“เหลิมเว้ยนี้” คนเมาไม่รู้ตัวยอมวางแก้วลงก็จริง แต่ยังปรายตามอง
 ค้อนเพื่อน

“แกกลุ้มใจอะไรนักหนาอะ เมื่อก่อนเจีตาลมาแล้วจะคุยกันรู้เรื่อง
 หรือ”

“นี่ฉันเมาหรือ” สาวน้อยจิ้มอกตัวเองอย่างงงๆ แต่พอเพื่อนพยักหน้า
 เธอก็พยักหน้าตอบอย่างว่าง่าย “ไม่กินแล้วก็ได้ เดี่ยวเมา”

“ไม่ทันแล้วไอ้เนย” วันเฉลิมส่ายหน้าปลงๆ แล้วถามด้วยน้ำเสียง
 จริงจัง “ถามจริง แยกไปเจออะไรมา ฉันสังเกตมาทั้งวันแล้ว ต่อให้แกทำ
 จิกยืมبابาจนเหมือนเด็กไม่เต็มยังงี้ แต่แวตตาแกมันฟ้องว่าแกไม่ได้มี
 ความสุขจริงๆ หรือ?”

คำพูดของเพื่อนทำเอาวันดาชะงัก เจ็บจี๊ดที่หัวใจราวกับถูกเข็มตำ
 เธอมองเพื่อนด้วยสายตาซาบซึ้ง ไม่คิดว่าจะมีใครทันสังเกต แต่วันเฉลิมก็
 มองออก ทำเอาซึ้งน้ำตาแทบร่วง

“อย่าร้องนะไอ้เนย ฉันเป็นเพื่อนที่ดีก็จริง แต่แกไม่ต้องซึ้งขนาดนี้
 ก็ได้”

“เปล่า” สาวน้อยส่ายหน้าแรงๆ แล้วตอบเสียงเบลอๆ “ฉันแค่ฟังไม่รู้
 เรื่อง แกพล่ามอะไรออกมายืดยาวขนาดนี้วะเหลิม”

“ไอ้เนย แกไม่ฟังฉันเลยใช่ไหม!” วันเฉลิมได้แต่ถอนหายใจ นี่คือ
 อะไร อุตส่าห์ทำซึ้งเสียยืดยาว แต่ไอ้เพื่อนบ้านี่มันไม่เคยฟังเลยใช่ไหม

“ฟัง” เจ้าของเสียงหวานทำท่าซัดใจ “แต่แกพูดยาวไป ฉันจูนไม่ทัน”

“มานี่!” หนุ่มหล่อดุดเสียงเข้ม คว่าศิริระเพื่อนมาเขย่าแรงๆ อย่าง
 มันเขี้ยว แต่ทำเอาคนเมาผิมนั่นหงายหงายกับโต๊ะที่เดียว

“อะไรกันนะ” ตูยดาที่เพิ่งมาถึงนั่งลงข้างๆ วันดาแล้วประคองสาว
 รุ่นน้องขึ้นมา จากนั้นจึงส่งสายตาดูๆ ไปถามวันเฉลิม “แกแกล้งอะไรไอ้เนย
 มันอีกเนี่ย”

“เปล่าอะหนอยเจ้” คนถูกกล่าวหาส่ายหน้าพัลวัน แล้วยกมือไหว้

พี่สายรหัส “หวัตดีเจ้ คิดว่าจะมาพุงนี้เสียอีก”

“ตบใหม่จะได้จบ” สาวห้าย้อนเข้าให้ วันเฉลิมจึงได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ จากนั้นตุลยดาจึงหันมามองนวินดา “ใครเอาอะไรให้อัณเณยกินเนี่ย”

“ผมเปล่าอะ มันสั่งเองล้วนๆ”

ตุลยดาได้แต่ถอนหายใจ แล้วสะกิดสาวน้อยตรงหน้าแรงๆ “เนย!”

“ฮา!” นวินดาลุกพรุดขึ้นมามองงๆ แต่พอเห็นตุลยดาก็ยกมือไหว้ ปลกๆ “หวัตดีคะพี่ตาล”

“ไหว้พระเถอะยะ”

“สาธุบุญเจ้าค่ะพระคุณเจ้า” ไม่แค่ว่ายอย่างเดียวเท่านั้น คราวนี้นวินดาทำท่าจะก้มลงกราบจนทั้งวันเฉลิมและตุลยดาหัวเราะเสียงดังลั่น

“นี่เม้าหรือบ้า” สาวรุ่นพี่หัวเราะหึๆ รับเมนูมาแล้วสั่งอย่างรวดเร็ว

“บางที่ก็บ้า บางที่ก็เม้า” นวินดาขยับไหล่ พอหยุดกินก็อึกเหล็กหายใจ มีนไปเล็กน้อย แต่รวมๆ แล้วก็ยังเบลอๆ หลอนๆ อยู่ดี

“นี่ก็ยังเง้เจ้เรียกผมมาเลี้ยง ปกติไปไหนก็ไปกับพี่เอื้อยกับอัณเณยตลอด จนคิดว่าจะตัดผมออกจากสายรหัสแล้วเสียอีก”

“แล้วแกอยู่ให้ฉันเลี้ยงไหมล่ะເລີມ” สาวรุ่นพี่มองค้อน

สายรหัสของตุลยดากินกันเองไปหนึ่งค้อน ซึ่งความจริงควรตัดขาดไปนานแล้ว แต่เธอก็ยังเห็นวันเฉลิมเหมือนน้องอยู่ดี ติดตรงที่วันเฉลิมเป็นผู้ชายที่ไม่ค่อยอยู่กับที่ ขึ้นเหนือล่องใต้ไม่ค่อยอยู่ให้เห็นหัว ที่อย่างนี้จะมาทำเป็นตัดพ้อ...มันน่าหนัก!

“เจ้เลิกงานดึกขนาดนี้เชียรว”

“เปล่า เพิ่งกลับมาจากบุรีรัมย์บ้านแกนั่นแหละ” นักข่าวสาวขยับไหล่ เธอไปทำข่าวทีมฟุตบอลในไทยลีก เครื่องบินดีเลย์ไม่พอรถยังติดอีก กว่า จะมาถึงก็หิวไส้กึ่ง

ไม่นานอาหารที่ตุลยดาสั่งไว้ก็ถูกนำมาเสิร์ฟ สาวห่ากินรวดเร็วปานพายุ แล้วจึงหันไปหาสาวน้อยที่เอาแต่ร้องเพลงคลอไปตามเสียงเพลง

คลาสสิกในร้าน แต่ทำเสียงหึ่งหึ่งเหมือนแมวแง้วๆ อยู่ตามลำพัง

“เนย!”

“ซา” นวินดาสะดุ้งแล้วรับคำอย่างเลื่อนลอย

“เป็นอะไรของแกอีกล่ะเนย แล้วเป็นอะไรไม่ค่อยตอบข้อความ ไข่เอื้อย มันบ่นข้ามทวีปมาบอกฉันแทบทุกวัน นี่เดือนหน้ามันจะกลับมาจัดงานแต่งเล็กๆ ที่นี้ แกเตรียมให้คำตอบไข่เอื้อยดีๆ เอะไข่เนย โดนมันเขกหัวปูดแน่” ตุลยดาหัวเราะเป็นชุด

อูร์สยาย้ายไปอยู่ลอนดอนกับ เฮคเตอร์ ไฮเวเดส สามีชาวเยอรมัน ซึ่งมีอาชีพเป็นนักฟุตบอลเล่นให้สโมสรที่อังกฤษได้หนึ่งเดือนแล้ว ฝ่ายนั้นพยายามติดต่อสาวรุ่นน้องเสมอ แต่นวินดาก็ติดต่อไม่ค่อยอยากตอบข้อความ หรือไม่ก็ตอบไม่ตรงคำถามตลอด

คนถูกถามได้แต่ก้มหน้างูต ไม่ยอมสบตาสาวรุ่นพี่ จะให้บอกได้อย่างไรว่าเธอละอายใจเหลือเกินที่เข้าไปตีสนิทกับอูร์สยาตั้งแต่เข้าเรียนปีหนึ่งก็เพราะแอบชอบราฟท์ ทำนองหวังจะเข้าทางน้องสาว เลยพัวพันกับอูร์สยาและตุลยดามาสี่ปีเต็ม ตอนนี้เธอตัดใจแล้ว จึงพยายามตีตัวออกห่างทั้งสอง

“แกมีปัญหาอะไรหรือเปล่า” คราวนี้ไม่ใช่แค่ตุลยดาแล้ว วันเฉลิมก็ถามด้วย เพราะสังเกตท่าทีของเพื่อนมาตลอด และแอบกระซิบบอกตุลยดาไปแล้วเมื่อครู

ยิ่งได้ยินคำถามเต็มไปด้วยความห่วงใยของทั้งสอง นวินดาก็ยิ่งคอดก...ก็อยากบอกเรื่องหนักอกหนักใจทั้งหมดไป แต่ก็เกรงจะถูกมองว่าไร้สาระ เพิ่งย้ายที่อยู่ยังปรับตัวไม่ได้ ไม่รู้จะเอาอย่างไรกับอนาคตตัวเอง ปัญหาของทางบ้านและยังมาเจอราฟท์เป็นเพื่อนบ้านอีก เท่านั้นยังไม่พอ เขายังมีหน้าจะมาขอกินข้าวเช้าด้วยทุกวันทั้งที่ทำกับเธอถึงขนาดนั้น แล้วจะให้เธอวางเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรือ แต่บ่นไปก็เท่านั้น เธอจะทำได้ ตอนนี้ออกลุ่มใจมากจริงๆ

พอถูกเค้นหนักเค้า สาวน้อยก็ทำอะไรไม่ถูก จึงหาทางออกด้วยการ
พูลงเอาหัวโขกโต๊ะเบาๆ และ...แก้มึงมาต่อ

“กลับเถอะ ไม่ไหวละ คุยกับไอ้เนยแล้วปวดประสาท” สาวหัวคลีง
ขมับเบาๆ เรียกบริกรรมมาคิดเงินค่าอาหาร แต่พอวันเฉลิมจะช่วยจ่าย เธอก็
ห้ามไว้เสียก่อน “ไว้แกทำงานมีเงินเดือนแล้วค่อยว่ากัน”

“รู้อย่างนี้สั่งกลับหอด้วยเสียก็ดี” หนุ่มหน้าเข้มยิ้มทะเล้น

“เอาไอ้เนยไปส่งด้วย หออยู่ทางเดียวกันไม่ใช่หรือ”

“ไครว่าละ” ชายหนุ่มส่ายหน้า “เนยมันย้ายหอแล้ว อยู่ทางเดียวกับ
เจี๊तालต่างหาก”

“อ้าว...เธอ มันอยู่แถวไหนละ จะเอาไปส่งเอง” สาวรุ่นพี่ถาม แต่
พอวันเฉลิมบอกชื่อคอนโดโครงการหรูไป ก็ทำเอาตุลยดาห่อปากด้วยความ
ประหลาดใจ “แถวนั้นแพงจะตาย”

“เนยมันย้ายไปอยู่ห้องเจ้านายของพี่ชายนะ เขาหาคนดูแลห้องให้
พอดี”

“อ้อ” ตุลยดาทำมือเป็นสัญลักษณ์โอเค ให้วันเฉลิมช่วยประคอง
คนเมาไปขึ้นรถ จากนั้นจึงแยกย้ายกันตรงหน้าร้านอาหาร

๒

เจ้ากรรมนายเวรที่มาในรูปแบบชายในฝัน!

“ชีวิตแค่นี้โดนทำร้าย...”

นวินดาแหกปากร้องเพลงดังลั่นรถ ทำเอาตุลยตาได้แต่ถอนหายใจ...
บ่นก็แล้ว ดุก็แล้ว ชูจะไล่ลงจากรถก็แล้ว แต่ไม่สามารถทำอะไรได้กับมันได้
เลย และสุดท้ายเธอก็ต้องทนนั่งฟังนวินดาร้องเพลงเสียงโหยหวนราวกับ
ควายออกลูกนี่ต่อไปจนกระทั่งถึงที่หมาย

“หมดเวรหมดกรรมแล้วว๊าย!” ตุลยดาสบถในใจ แล้วหันไปหาสาวน้อย
ที่ยังร้องเพลงเสียงหงุ๊งหงิงตามลำพัง “เนย!”

“ขา...พี่ตาล” นวินดาหันมามิ้ม ทำตาเยิ้มให้สาวรุ่นพี่ “อ๊ะ! ถึงแล้ว”

“แกอยู่ที่นี่จริงๆ หรือ”

“จริงซี” ตอบแล้วก็ฉีกยิ้มกว้างจนเห็นฟันแทบทุกซี่ “มีป่าเลียงนะ
รู้เปล่า”

“อะไรนะ” คนฟังขมวดคิ้ว ไม่แน่ใจว่าตัวเองหูฟาดหรือคนพูดเมา
แล้วเพื่อไปเรื่อยกันแน่

“อะไรอ๊ะ”

นวนินดาทำหน้าที่ และนั่นก็ทำให้ตุลดาเข้าใจได้ทันทีว่าสาวน้อย
ตรงหน้าคงจะพูดไปเรื่อยละมากกว่า

“เออๆ ช่างเถอะ แก่ขึ้นไปเองได้ไหม หรือจะให้ฉันไปส่ง”

“ไม่ต้องพี่ตาล” เจ้าของเสียงหวานโบทมือพัลวัน “เนยไปเองได้ แค่นี้
เอง อีกอย่างที่นี่เขาไม่ให้คนนอกเข้า”

“ฉันฉันจะรองจนกว่าแกเข้าไปก็แล้วกัน”

“ได้ๆ” สาวน้อยพยักหน้าแรงๆ จากนั้นจึงก้มลงกราบลาแทบไหล
สาวรุ่นพี่ “สวัสดิ์ค่าพี่ตาลคนสวย”

ตุลดาได้แต่หัวเราะหึๆ รองจนกระทั่งนวนินดาเดินผ่าน รมภ. เข้าไปใน
คอนโดมิเนียมหรูแล้ว จึงออกรถแล้วกลับที่พักของตัวเอง

นวนินดาเดินเซเซตๆ มาตลอดทางจนไปชนกระจกตรงทางขึ้นลิฟต์
เสียได้ ทำเอาที่มินๆ อยู่แล้วยิ่งมินหนักกว่าเดิมมากขึ้นไปอีก สาวน้อยยกมือ
ขึ้นคลำหน้าผากบ่อยๆ แล้วเหวี่ยงหน้ามองนาฬิกา ก็พบว่าเป็นเวลาเที่ยงคืน
กว่าแล้ว และ...อีกไม่นานก็จะเช้าแล้วสิ

แต่คิดว่าราพณ์จะมากินข้าวเช้าด้วยอีก ภาพใบหน้าหล่อเหลาแต่ดู
ขริ่มก็ปรากฏขึ้นในหัวคำนึง สายตาคมกริบของเขาทำเอาเธอหนาวไปทั้ง
ไขสันหลัง คิดไม่ตกว่าจะหนียังไงดี จะพูดตรงๆ ก็ไม่ได้ มันจะดูไร้มารยาท
และออกตัญญูเข้าไปใหญ่ ในเมื่อเขาก็เคยทำดีกับเธอหลายครั้ง

เอาไงดี...นวนินดาคิดไม่ออก พอทางทางออกไม่ได้ เธอก็นึกถึงสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ทันที และเป้าหมายของเธอก็คือศาลเจ้าที่ทรงเรือนไทยหมู่ถ้ำถ้ำถ้ำ
หน้าคอนโดนี่แหละ!

“สาธุ ขอให้พรุ่งนี้พี่ราพณ์เปลี่ยนใจไม่มากินข้าวเช้าที่เถอะ ทางที่ดี...
ไม่ต้องมาทุกเช้าเลยจะดีกว่า” อธิษฐานเสร็จก็ยกมือขึ้นทวมหัว แล้วเดินเซ
กลับไปขึ้นลิฟต์ในคอนโด แต่เมื่อเข้ามาอยู่ตามลำพังแล้ว จังหวะที่ลิฟต์
กระชากขึ้นไปยังชั้นบนสุด นวนินดาก็รู้สึกราวกับว่ากระเพาะของเธอมีระลอก

คลื่นตีวนปั่นป่วนเหมือนทะเลคลั่ง ทำเอาหน้ามืดตาลาย พะอืดพะอมจน
เจียนจะกลืนไม่ไหวอยู่แล้ว

“ให้ตายเถอะ...เธอเมาลิฟต์!”

เสียงสัญญาณประตูเปิดให้ความรู้สึกราวกับเสียงสวรรค์ นวินดาพุ่ง
ตัวออกไปอย่างรวดเร็ว ดีที่ชั้นเพนต์เฮาส์มีแค่สองห้อง จึงรีบตรงไปเคาะ
ประตูเพราะหลงคิดว่าพี่ชายอยู่ด้วย แต่...

“เนย”

ประตูห้องเปิดพร้อมกับใบหน้าคมคายของคนที่เธออยากหนีที่สุด
ในโลก นวินดาถอยหลังมาเล็กน้อยแล้วพยายามเพ่งมองเลขห้อง และพบว่า
ไม่ใช่ห้องเธอจริงๆ แต่เป็นห้องของราฟณ์ จึงได้แต่ยกมือไหว้ขอโทษ จะ
พูดก็พูดไม่ได้เพราะตอนนี้...จะพุ่งแล้ว!

“เป็นอะไรหรือเปล่า” น้ำเสียงของคนหน้าดูอ่อนลงเล็กน้อย

สาวน้อยไม่ทันสังเกต เพราะเธอกำลังทนไม่ไหวแล้ว จึงได้แต่โบกมือ
แล้วเดินกลับห้องไปดื้อๆ แต่มีหรือที่จอมเผด็จการจะยอมให้ไปง่ายๆ แค่ว่า
ก้าวพลาดเดียวราฟณ์ก็ถึงตัวนวินดาแล้ววิ่งต้นแขนเล็กไว้ บังคับให้เธอ
หันกลับมาหา

“เป็นอะไร”

คนถูกถามได้แต่ส่ายหน้าเพราะพูดไม่ได้ ถ้าขึ้นพูดออกไปมีหวังอ้วก
พุ่งใส่หน้าเขาแน่ แต่ราฟณ์ก็เหลือเกิน จะคะยั้นคะยออะไรเธอหนักหนา
และที่สำคัญ...ยิ่งส่ายหน้า เธอก็ยิ่งเวียนหัวหนักกว่าเดิมเสียอีก

“เนย!” ราฟณ์เน้นเสียงดู และเป็นจังหวะที่สาวน้อยทนไม่ไหวแล้ว
เช่นกัน

“สิ่งที่กลัวมากที่สุดเกิดขึ้นจริง!”

“อ้อ!” คนเมาคายของเก่าออกมาหมดไล่หมดพุ่ง และที่สำคัญ...มัน
พุ่งใส่อกราฟณ์!

นวินดาเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าคมคายนั้นอย่างซ้ำๆ พอเห็นสายตา

อำมหิตราวกับพร้อมจะเป็นฆาตกรได้ทุกเมื่อของเขา เธอก็เป็นลมล้มพับลงไปที่นั่นที แต่ราฟนั้นก็รับไว้ได้ทันทั่วทั้งที่

“ตัวสแลบ” ชายหนุ่มขบขันแน่น พยายามเรียกเธอหลายต่อหลายครั้งเพื่อถามว่าถูกแทงห้องอยู่ไหน แต่เธอก็ไม่ตื่น สุดท้ายราฟนั้นก็เปิดกระเป๋ายี่สิบเล็กแล้วพาเธอเข้าห้องไปอย่างถือวิสาสะ

เดิมทีราฟนั้นมีคอนโดหุริมแม่น้ำเจ้าพระยาอยู่แล้วหนึ่งห้อง แต่ก็ไม่ค่อยอยู่เท่าไรนัก ส่วนมากเขาจะกลับบ้านไปหาเชษฐาและอรัญญา น้องฝาแฝดชายหญิงของเขามากกว่า แต่เพราะอรัญญาแต่งงานและย้ายไปอยู่กับสามีนักฟุตบอลที่อังกฤษแล้ว ส่วนเชษฐาก็ถูกเขาส่งไปผจญโลกที่อเมริกาอยู่คนเดียวในบ้านหลังใหญ่ก็ทำให้รู้สึกคิดถึงเสียงหัวเราะของน้องๆ เสมอ อีกทั้งใกล้กับสำนักงานของเขาด้วย ในที่สุดราฟนั้นก็ตัดสินใจขายคอนโดห้องเก่าและมาซื้อเพนต์เฮาส์โครงการหุริมนิยามธุรกิจใจกลางเมืองแทน

และมาเจอวันดา...

ดวงตาคมหลบลมมองสาวน้อยในอ้อมแขน...วันด้ายังเหมือนเดิมแทบไม่ต่างจากวันแรกที่เขาเห็นเธอที่ลานจอดรถในสนามกีฬาตอนที่เขาไปหาน้องสาวแต่ไม่เจอ มีส่วนที่ต่างไปเล็กน้อยคือสีผมที่เข้มขึ้น มองอย่างไรก็ไม่ใช้สีธรรมชาติ และดูเหมือนเธอจะผอมลงเล็กน้อย แต่นั่นไม่ทำให้แถมกลมๆ เหมือนเด็กนี้ยุบลงเลย

ราฟณีก้าวเข้ามาในเพนต์เฮาส์ที่ออกแบบสไตล์ลอฟท์เน้นเพดานสูงโปร่ง โถง สบาย และผนังด้านหนึ่งกรุด้วยกระจก เขาอุ้มวันดาเดินเข้ามาตามทางเดินที่เชื่อมเข้ากับทุกส่วนของชั้นล่าง เพราะทั้งชั้นบนสุดนี้แบ่งเป็นเพนต์เฮาส์แค่ห้องของเขาและเธอ การออกแบบเหมือนกันทุกอย่าง และเขาก็เคยเข้ามาในห้องของเธอในตอนเช้า ราฟณิจึงรู้ว่าห้องอะไรอยู่ตรงไหน เขาก้าวผ่านโถงเล็กๆ ด้านหน้ามายังด้านในก็เจอห้องนั่งเล่นอยู่ห้องแรก จากนั้นจึงวางร่างเล็กบอบบางลงบนโซฟาเบดกลางห้องเบาๆ

แล้วดูสภาพเขาสิ...ราฟณ์ก็มองออกเสื้อตัวเองที่สว่น้อยผากคราบ อาเจียนไว้แล้วได้แต่ส่ายหน้าปลงๆ เขาออกไปทำความสะอาดหน้าห้อง แล้วจึงกลับเข้ามาในห้องของนวินดา ถอดเสื้อออกแล้วเดินไปล้างตัวในห้องน้ำ ซึ่งอยู่ใกล้กับส่วนรับประทานอาหารใกล้ห้องครัว จากนั้นจึงเดินกลับมาในสภาพเปลือยท่อนบน แต่ในมือถือผ้าขนหนูสีขาวและน้ำสะอาดมาด้วย

หนุ่มหน้าเข้มได้แต่ถอนหายใจ...เขาเคยสงสัยว่านวินดาอยู่กับใคร หรือมีญาติที่ไหนหรือไม่ ทำไมปล่อยให้เด็กสาวทำทางซื่อๆ ทั้งยังอ่อนต่อโลกมาอยู่คนเดียว...ราฟณ์กวาดตามองไปรอบห้อง แล้วไปหยุดที่รูปถ่ายในกรอบเล็กๆ ที่วางไว้บนชั้นวางตุ๊กตา มันคือภาพของนวินดาและผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่แล้วอายุมากกว่าเขาแน่นอน มีโพสต์อิตเปะอยู่ที่กรอบบนของรูป ลายมือเป็นระเบียบที่ราฟณ์จำได้ว่าเป็นลายมือของนวินดาเขียนไว้ว่า ‘เฮียกลับสิ้นเดือน อย่าลืมทำน้ำพริกปูด้วย’

ทำได้มากกว่าไข่เจียว แต่ทำไข่เจียวแถมเศษเปลือกไข่มาให้เขาเนี่ยนะ...มันน่าต๊จริงๆ

“เนย” เรียกพลางสะกิดไหล่เล็กเบาๆ แต่สว่น้อยก็ไม่มีท่าทีว่าจะตื่น ถ้าถอนหายใจหนึ่งครั้งแล้วอายุสั้นหนึ่งปี ได้เจอกับนวินดาแคว้นเดียว เขาคงอายุสั้นลงอีกสิบปีแน่ๆ เพราะวันนี้เขาถอนหายใจจนนับครั้งไม่ถ้วน ดูอย่างตอนนี้อย่างไร เขาทิ้งเรียกทั้งสะกิด แต่เธอก็ยังไม่ยอมตื่น ถ้าเป็นคนไม่รู้จักกันเขาก็จะไม่มายุ่งด้วย แต่เพราะนวินดาเป็นรุ่นน้องคนสนิทของอูร์สยาน้องสาวของเขา จะปล่อยให้เธอนอนอยู่หน้าห้องก็ไม่ได้ พอพาเข้ามาก็ต้องเช็ดหน้าเช็ดตัวให้คนเฒ่าอีก

เป็นน้องเป็นรุ่นน้องไม่ได้ พ่อจะตีให้หลังลาย โทษฐานที่กินเหล้าเมาจนไม่รู้จักระวังตัวบ้างเลย!

แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ ตอนที่น้องสาวของเขาเมาจนพลาดทำเสียที่ให้เฮคเตอร์ ไฮเวเดส เขาก็ไม่ทันได้ดูว่าเหมือนกัน เพราะมัวแต่หาเวลาเอาคืนน้องเขย

ราพณ์ถอนหายใจเป็นรอบที่ร้อยของวัน แล้วนำผ้าชุบน้ำสะอาดเช็ดหน้าให้สาวน้อยเบาๆ นวินดาขยับตัวเล็กน้อย แต่อยู่ๆ ก็ลุกพรวดขึ้นมาแล้วอาเจียนใส่เขาอีกครั้ง

หมดกัน! คนหน้านี้ขบขรามแน่นพร้อมกับหลับตาลงระงับอารมณ์ที่เริ่มปะทุ ตอนนี้เขายากตีเธอจริงๆ แล้ว

“เนย!” เจ้าของเสียงเข้มเขย่าไหล่เล็กแรงๆ แต่ก็เหมือนทุกครั้ง นวินดาขยับตัวไม่หือไม่อือ แล้วดูสภาพเขาสี เหลืองกางเกงแคตัวเดียวเธอก็ยังมาอาเจียนรดใส่อีก ราพณ์สบถอย่างหัวเสีย เดินกลับไปล้างตัวในห้องน้ำ สวมเสื้อคลุมอาบน้ำไว้แล้วนำเสื้อผ้าเก่ากลับไปห้อง ใจจริงก็อยากทิ้งเด็กเสปไว้ แต่อีกใจก็ตัดใจไม่ลง จึงเดินกลับมาหาแล้วยืนจ้องสาวน้อยที่ยังไม่ได้สติที่ไม่รู้ตัวเลยว่าทำอะไรลงไปบ้าง

แต่เชื่อเถอะ ถ้าตื่นมาเมื่อไหร่ เขาจะเล่นงานให้น้ำดูเขียว...ราพณ์คาดโทษสาวน้อยไว้ในใจ แล้วประคองร่างเล็กบอบบางให้ลุกขึ้นไปล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำ

“จะอาเจียนอีกไหม”

“ม่ายแล้ว” นวินดาตอบเสียงยานคาง แล้วทำท่าจะนั่งลงบนพื้น แต่ราพณ์ดึงแขนไว้ก่อน

“แปรงฟันนอนได้แล้ว”

“แปรงของเนยสีชมพู” พุดพลาซซี่ไปที่เคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า

ราพณ์มองสาวน้อยตรงหน้าด้วยสายตาใดๆ แต่ก็หยิบแปรงสีฟันมาบีบยาสีฟันแล้วส่งให้แต่โดยดี รอจนแม่ตัวเสปแปรงฟันแล้ว จึงส่งแก้วน้ำให้เจ้าตัวทำธุระต่อ

“ทำอะไรนะ!” เจ้าของเสียงเข้มโวยลั่น เมื่ออยู่ๆ ยายตัวเสปก็ถอดเสื้อผ้าออกจนหมด เหลือแค่ชุดชั้นในลายเปิดน้อยสีเหลืองเท่านั้น ทุกอย่างรวดเร็วมากจนราพณ์ตั้งตัวไม่ทัน ตะลึงอยู่นานกว่าจะได้สติแล้วคว้าผ้าขนหนูสีขาวผืนใหญ่มาคลุมร่างที่เติบโตสมวัยสาวไว้

‘ให้ตายเถอะ’ เขาสบถในใจ ยามกึ่งลางกึ่งจวนวินิดากลับมานอนที่เดิม แต่ในห้องนั่งเล่นไม่มีผ้าห่ม และคงไม่ดีแน่ถ้าจะให้เขานั่งมองเธอนอนโดยที่ทั้งตัวมีแค่ผ้าขนหนูผืนเดียว ต่อให้วินิดาเด็กกว่าเขามาก แต่ก็โตเป็นสาวไปทั้งตัวแล้ว และเขาก็เป็นผู้ชายมีเลือดเนื้อ ไม่ใช่พระอิฐพระปูนที่จจะไม่รู้สึกรู้สึกอะไรเลย

“ห้องเราอยู่ไหน” ราพณ์ถามเสียงเข้ม แต่นอกจากไม่ได้คำตอบแล้ว นวินดายังทำท่าจะล้มตัวลงนอนโดยที่ทั้งตัวมีแค่ผ้าขนหนูเส้นแค่ครึ่งขาอ่อนเท่านั้น ไม่ระวังตัวเองบ้างเลย

‘ว๊าย’ คนหน้าดุสบถในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตัดสินใจอ้อมแม่ตัวดีขึ้นไปยังห้องนอนชั้นสอง แม้จะมีหลายห้องนอน แต่มีห้องเดียวที่แถมประตูไว้เล็กน้อย เขาจึงเข้าไปทันทีและมั่นใจว่าเป็นห้องของนวินดาแน่ เพราะมีชุดที่เธอสวมเมื่อเข้าถูกถอดกองไว้ในห้อง ไหนจะตุ๊กตาควายเผือกและหมีสี่น้ำตาลเข้มตัวเท่าหญิงสาววางอยู่บนเตียงนี่อีก ถ้าไม่ใช่ห้องเธอแล้วจะเป็นห้องใครไปได้

ราพณ์วางนวินดาลงบนเตียงแล้วรีบตลบผ้าห่มคลุมร่างบอบบางไว้ แต่พอจะลุกไปหาเสื้อผ้ามามีมือเล็กก็กลับตึงแขนเขาไว้แทน

“หม้าม้า...เนยปวดหัว”

คนถูกเรียกว่า ‘หม้าม้า’ ชะงักไปเล็กน้อย แต่พอเกาะมือเธอออกสาวเจ้าก็ร้องลั่น

“หม้าม้าอย่าตี เนยไม่ยอมผสมสีชมพูฟ้าเขียวแล้ว”

เสียงร้องโหยหวนของนวินดาทำเอาราพณ์ขมวดคิ้ว เพราะอย่างนี้ใช้ไหม สีผสมของเธอถึงไม่เหมือนเดิม ทั้งยังผสมสีลงอีกด้วย

“แล้วทำไมยอมสีนั้นล่ะ” ไหนๆ ก็ถูกเข้าใจว่าเป็นหม้าม้าแล้ว หลอกถามอีกนิดจะเป็นไรไป

“ก็เนยนก แถมโดนเทอีกต่างหาก”

คำตอบของเธอทำเอาราพณ์ขมวดคิ้ว คัพพ์เด็กวัยรุ่นสมัยนี้ชักจะ

เลอะไปกันใหญ่ ทำเอาเขาตามไม่ทันว่าเธอต้องการสื่อถึงอะไรกันแน่ จึง
แก้มองถามต่อ “หมายถึงอะไร”

“เฮีย...” เสียงหวานอ่อนต่อ

ราพณ์ได้แต่ถอนหายใจ เออเนะ...นอกจากเป็นแม่ คราวนี้เขาจะได้
เป็นพี่อีก

“หิวแล้ว”

“...”

“เจ้...เหงาด้วย”

“เนย...”

“นอนนะ” สาวน้อยบอกแล้วก็วิ่งไป แต่มือยังจับแขนราพณ์ไว้แน่น
ทั้งยังจิกเล็บลงมาอีกต่างหาก

ดวงตาคมดูหลุบลงมองมือน้อยที่จับแขนเขาไว้แน่น เท่านั้นไม่พอ
เธอกลับพลิกตัวมากอดแขนเขาเอาไว้ จนราพณ์ได้แต่ถอนหายใจ แด่นอน
ที่นั่นคงไม่เป็นไรหรอกกระมัง ยังไงพรุ่งนี้ก็จะมาฝากท้องก่อนออกไปทำงาน
อยู่แล้ว

ก็ได้แต่หวังว่าคนเฒ่าจะไม่ลุกขึ้นมาอาเจียนใส่เขาอีกละนะ...

เสียงเบียร์ร้องเป็นสัญญาณนาฬิกาปลุกดังขึ้น แม้จะยังหลับตา แต่
วินิดาก็ความมือไปตามสัญญาณ หวังจะหยิบโทรศัพท์มาปิดเสียงนั้น
นอกจากจะไม่เจอโทรศัพท์แล้ว กลับเจอบางอย่างเข้า

ต่อให้ไม่อยากตื่นอย่างไร แต่สิ่งแปลกปลอมนั้นก็เป็แรงกระตุ้น
ชั้นดีให้นินดาลืมตาช้าๆ ภาพแรกที่เข้ามาในคลองจึกะคือเพดานสีขาว
สะอาด ภายในห้องตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สีขาอสไตร์โมเดิร์นลักชูรี่นี้มอง
อย่างไรก็คือห้องของเธอไม่ผิดแน่...แล้วคนที่สาๆ นี่คืออะไร เธอไม่ได้
เลี้ยงแมวเสียหน่อย คนเฒ่าจริงๆ มันก็ไม่สาขนาดนี้ด้วย แล้ว...มันคือ
อะไรกันล่ะ

นวนิดาหันไปมองซ้ำๆ หัวใจดวงน้อยเต้นระทึกไปด้วยความหวาด
หวั่น และเมื่อเห็น ‘เจ้าชนสาก’ นั้น ก็ทำเอาสาวน้อยถึงกับผงะ

เธอฝันไปใช่ไหม...ใช่ๆ เธอต้องฝันไปแน่ๆ!

สาวน้อยหลับตาลงแล้วสะบัดหน้าแรงๆ หัวใจจะต้งสติ แต่กลับยิ่งมี
มากกว่าเดิม เธอพยายามลืมตาซ้ำๆ เพ่งมองให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยว่่าที่เห็น
เมื่อครูนั่น ‘ตัวจริง’ หรือแค่ฝันที่ตามหลอกหลอนเธอมาหลายเดือน

“พี่...” นวนิดาขยี้ตา แล้วลองยื่นมือไปจิ้มอกเขาแรงๆ แต่ยังไม่เชื่อ
เท่าไร จึงลองทาบฝ่ามือลงบนแผงอกกว้าง กล้ามเนื้อหนึ่แน่นได้ฝ่ามือ
ให้สัมผัสอุ่นมีชีวิตชีวา ยืนยันว่่านี่คือ ‘ตัวจริง’

ช่วยแล้ว...เขามานอนที่นี่ได้ไง!

“ฉันเอง” เสียงเข้มดังลอดไรฟั้น ดวงตาวาววับอย่างคนใกล้หมด
ความอดทนเต็มแก้ว

นวนิดาถึงกับผงะแล้วดึงมือกลับอย่างรวดเร็ว เธอตกใจตัวแข็งทื่อ
ราวกับเลือดในกายกลายเป็นน้ำแข็งไปหมดแล้ว สมองไม่ประมวลผลใดๆ
ทั้งสิ้น คำถามเดียวที่วนเวียนซ้ำๆ คือทำไมราฟณ์มานอนบนเตียงเดียวกับ
เธอ อยู่ใต้ผ้าห่มผืนเดียวกับเธอ และที่สำคัญเขาสวมแค่เสื้อคลุมอาบน้้ำ
เท่านั้น

เขาทำอะไรเธอหรือเปล่า!

ความคิดนั้นทำเอานวนิดาแทบช็อก แต่ยังไม่ทันที่จะแหกปากร้องให้
สมกับความรู้สึก ฝ่ามือหนาก็ตะปบลงมาอย่างแรงจนเธอแทบขาดอากาศ
หายใจ

“อือ!”

“อย่าร้อง ต้งสติหน่อย ฉันไม่ได้ทำอะไรเธอ”

ราฟณ์กระซิบเสียงดู ดวงตาคมเข้มของราฟณ์เป็นประกายวับวาว
เสียงนวนิดาเริ่มกลั้วจริงๆ แล้ว สาวน้อยพยักหน้าแรงๆ จนเขายอมปล่อย
แต่พอเธอจะลูกหนึ่เขาก็คว้าแขนเธอไว้

“อย่าเพิ่งลูก”

“ทะ...ทะ ทำไมคะ” เจ้าของเสียงหวานถามอย่างหวาดระแวง แต่คนตรงหน้าก็ยังเฉย เขาทำแค่พยักพยิตให้เธอมองตัวเองใต้ผ้าห่มผืนเดียวกับเขาเท่านั้น

นวนินดาได้แต่กลืนน้ำลายฝืดคอ ลางสังหรณ์ของเธอไม่ดีเลย ยิ่งมองสีหน้าแววตาเรียบเฉยราวกับไม่รู้สึกรู้สาของเขาแล้วเธอก็ยิ่งหวั่นใจ แต่ก็ค่อยๆ ก้มลงเปิดผ้าห่มมองอย่างช้าๆ ด้วยหัวใจเต้นระทึก และพบว่าใต้ผ้าห่มผืนหนา เธอไม่ได้สวมอะไรเลยนอกจากชุดชั้นในลายเบ็ดน้อยสีเหลือง ส่วนผ้าเช็ดตัวก็ลงไปกองอยู่ที่ปลายเท้าเป็นที่เรียบร้อย ภาพที่เห็นทำเอาสาวน้อยกำลังจะช็อกเป็นรอบที่สอง

เธอโป้! และที่สำคัญ...ชุดชั้นในลายลูกเบ็ดสีเหลือง!

“อย่าร้องนะ!” เจ้าของเสียงเข้มตะปบริมฝีปากเล็กราวอย่างแรงพร้อมกับกระซิบบู๋

คนตั้งท่าจะร้องรีบหุบปากจับ แล้วพยักหน้าแรงๆ จนกระทั่งเขายอมปล่อยมือ เธอจึงขยับหนีออกมาจนแทบจะตกเตียงอยู่แล้ว สมองก็ได้แต่คิดวนเวียนซ้ำๆ ว่ามันเรื่องบ้าอะไรกัน เธอจำได้ว่าตุลยดามาส่งเธอไม่ใช่หรือ จริงอยู่ที่เธอเคาะห้องผิด แต่พอเห็นว่าเป็นราพณ์ เธอก็เดินกลับห้องเธอมาแล้วนี่ แล้วเขามาอยู่บนเตียงกับเธอได้อย่างไร

นวนินดาขมื่อกุมศีรษะ แต่ทำไมยิ่งคิดยิ่งปวดหัวขนาดนี้เล่า!

“รู้ตัวไหมว่าเมื่อคืนทำอะไรลงไปบ้าง” ราพณ์ถามด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยติดจะเย็นชาด้วยซ้ำ แต่นั่นก็มากพอที่จะทำให้นวนินดาหลอนจนไม่กล้าสบตาเขา

“ก็...” เจอคำถามนั้นเข้าไป สาวน้อยถึงกับหน้าซีด คนที่ควรถามคือเธอต่างหาก ทำไมเธอถึงอยู่ในสภาพนี้ และเขาก็เกือบจะเปลือยอยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือ นวนิดารวบรวมความกล้าอยู่นานกว่าจะเปล่งเสียงถามออกไปได้ “พะ...พะ...พี่ทำอะไรหนู”

“ฉันไม่ได้ทำ”

“แล้วทำไม...” นวินตามองเข้าไปใต้ผ้าห่มผืนหนาอีกครั้งแล้วทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ “พี่ถอดเสื้อผ้าหนู!”

“เธอถอดเองต่างหาก” ราวณีบอกเสียงเรียบ ดวงตาคมดูลุบลลงเล็กน้อยคล้ายกำลังมองสิ่งเดียวกับเธอ ทำเอาสาวน้อยรีบยกผ้าขึ้นห่มถึงปลายคางทั้งยังกอดอกไว้แน่น

“หนูเนี่ยนะถอดเอง” นวินดาทำหน้าที่ไม่เชื่อ เธอจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ในเมื่ออยากหนีจากเขาจะตาย

“ใช่” ราวณีบอกเสียงหนักแน่น “ถอดต่อหน้าฉันนี่แหละ”

“ฮะ!” คราวนี้เธออยากจะร้องให้จริงๆ แล้ว นี่มันเรื่องอะไรกัน เธอเนี่ยะกล้าแก้ผ้าต่อหน้าคนอื่น ไปทะเลเธอยังไม่สวมชุดว่ายน้ำแบบปกติทั่วไปเลย อย่างมากก็ชุดว่ายน้ำแบบเสื้อแขนยาวกับกางเกงยาวเลยเข้าด้วยซ้ำ

“พะ...พี่ไม่ได้ทำอะไรหนูใช่ไหม”

“เปล่า” หนูมมาดเข้มส่ายหน้า สายตายังจับจ้องที่สาวตรงหน้าราวกับเลื่อกำลังมองเหยื่ออันโอชะ

“นะ...แน่นะ”

“หรืออยากให้ทำ” ไม่แค่ถามอย่างเดียวเท่านั้น แต่ราวณีกลับขยับเข้าไปใกล้ แขนข้างหนึ่งโอบร่างเล็กที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่มไว้แล้วดึงเข้าหาตัวอย่างรวดเร็ว

“ไม่เอา!” นวินดาน้ำตาหยดแฉะ อยากจะร้องให้ให้น้ำตาเป็นสายเลือด ทำไมความซวยมันถึงไม่จบไม่สิ้นเสียที...เธอคิดอย่างท้อพลางยกมือขึ้นจะเช็ดน้ำตา แต่ราวณีกกลับฉวยข้อมือเล็กไว้เสียก่อน

“ฟังนะ” น้ำเสียงของคนหน้ายักษ์อ่อนลงเล็กน้อย มือหนากร้านตะละลงบนแก้มนวล ใช้นิ้วปลายนิ้วชี้บนน้ำตาให้สาวน้อยตรงหน้าเบาๆ “ฉันไม่ได้ทำอะไรเธอทั้งนั้น เธอเอาเจียนใส่ฉัน ฉันเลยต้องพาเธอเข้ามาในห้อง”

นวินดาไม่รับรู้ถึงท่าที่ที่อ่อนลงของเขา เพราะมัวแต่ซ็อก...เธอกล้า
อาเจียนใส่เขาด้วยหรือ!

“ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวด้วย”

“อะ...อะไรนะคะ” สาวน้อยทวนคำอย่างไม่อยากจะเชื่อ แต่เมื่อ
หันไปสบตาคอมเข้มฉายแววจริงจิ้งจูงั้นแล้ว เธอก็เชื่อว่าจริง ไม่อย่างนั้นเขา
กับเธอคงไม่อยู่ในสภาพนี้

“ครั้งแรกเธออาเจียนใส่เสื้อฉัน อีกครั้งก็ใส่กางเกง”

คราวนี้สาวคนฟังได้แต่อ้าปากค้าง ตั้งสติอยู่นานกว่าจะถามออกมา
“แล้วทำไมพี่ราพณ์ไม่กลับไปห้องล่ะคะ”

“เธอเมาไม่ใช่หรือ”

“แต่หนูหลับแล้วนี่” เจ้าของเสียงหวานแย้งเบาๆ

“แล้วจะให้ฉันทิ้งเธอหลับคากองอาเจียนหรอะ”

ราพณ์ส่ายหน้าแล้วลุกพรวดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำเอานวินดาหลับตา
ปี เธอจะกรี๊ดร้องออกมาอีกครั้ง แต่ราพณ์ก็ดักคอไว้ก่อน

“อย่าร้องนะ”

คนถูกดูเฒ่าปากแน่น สายตาของเขาทำให้เธออึดอัด แต่พอหาทาง
ระบายออกไม่ได้ น้ำตาก็ไหลลงมาเสียอย่างนั้น...นี่มันเวรกรรมอะไรของเธอ
อุตส่าห์ทำบุญตักบาตร สวดมนต์ทั้งตอนเช้าและก่อนนอน ว่างก็เข้าวัด
ปฏิบัติธรรมเสมอ แต่ทำไมถึงเกิดเรื่องบ้าๆ แบบนี้ได้

นวินดาอยากกรี๊ดร้องไวยวาย อยากทิ้งหัว อยากหายตัวไปจากตรงนี้เป็น
ที่สุด แต่ทำไม่ได้ เพราะมีสายตาดุจัดของราพณ์จ้องมองอยู่ จึงได้แต่
นั่งส่ออึ้งเงียบๆ รอจนราพณ์ออกไปแล้วจึงรีบลุกขึ้นแล้ววิ่งเข้าห้องน้ำไป
อย่างรวดเร็ว พร้อมกับตั้งปณิธานกับตัวเองว่าชาตินี้ทั้งชาติเธอจะไม่แตะ
เครื่องดื่มขมของมีนเมาอีกแล้ว!

มีคำกล่าวที่ว่าช่วงเวลาแห่งความสุขมักผ่านไปไวเสมอ แต่ถ้าเป็นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ กว่าจะก้าวข้ามผ่านไปได้นั้นช่างยากเย็นเหลือเกิน

นวนินดาเห็นด้วยเป็นที่สุด เธออยากใช้เวลาอาบน้ำแต่งตัวให้ซักว่านี้สักหนึ่งชั่วโมง แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะได้เวลาต้องรีบออกจากที่พักตรงไปตลาดเพื่อรอตัดบาตรตอนเช้าอย่างที่เคยทำทุกวัน จึงได้แต่ภาวนาขอให้ราพณ์ออกไปเสียที เธอจะได้ไม่ต้องเห็นหน้าเขาอีก

กำลังจะตัดใจได้แท้ๆ แต่ทำไมเขาถึงมาพัวพันไม่เลิกราแบบนี้... เวิร์กจริงๆ หลังจากนั้นคงต้องทำบุญให้หนักแล้ว!

สาวน้อยคิดอย่างหมายมด แล้วก็สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ให้กำลังใจตัวเอง จากนั้นจึงเดินตัวปลิวลงมาชั้นล่างของเพนต์เฮาส์ แต่...คำภาวนาของนวนินดาไม่เป็นผล

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ยังนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น เขาสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว และกำลังดูโทรทัศน์ที่น่าเสนอข่าวเข้าไปเรื่อยๆ แต่พอเธอมาถึง เขาก็ก้มหน้ามองแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ออกไปไหนแต่เช้า”

“เอ่อ...หนู คือว่าหนู...” นวนินดาทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอเคยหลงรักราพณ์มาหลายปีก็จริง แต่หลายเดือนที่พยายามตัดใจ และหนึ่งเดือนที่ไม่เจอกันเลย เธอก็มีสติขึ้นบ้างแล้ว ในเมื่อเคยทำได้แล้วทำไมคราวนี้จะทำไม่ได้เล่า

“ไหนล่ะอาหารเช้า” คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมดูเล็งขึ้นเล็กน้อย “ฉันช่วยเธอขนาดนี้ ช่วยทำอะไรที่มันดีกว่าไข่เจียวผสมเศษเปลือกไข่ให้กินที่เถอะ”

พอถูกจับได้ว่าแอบเอาเศษไข่เหลือๆ ทำให้เขากิน นวนินดาก็นั่งเฉยๆ ได้แต่ยิ้มเหี้ยแล้วหาข้ออ้างทันที “เพิ่งจะหกโมงเอง หนูต้องออกไปซื้อของก่อน แล้วก็ใกล้เวลาใส่บาตรแล้วด้วย”

“เธอใส่บาตรทุกเช้าหรือ” หนุ่มหน้าเข้มเล็งคิ้ว สีหน้าประหลาดใจเล็กน้อย

“คะ”

“ไปสิ ฉันไปด้วย” บอกพลางลุกขึ้น ภูมยแจรรถอยู่ในมือพร้อม บ่งบอกว่าเขาคงเพิ่งกลับเข้าห้องตัวเองได้ แต่...ถ้ากลับไปได้แล้ว จะกลับมาทำไมอีก

นวินดามัวแต่ยืนอึ้ง แคได้ยินเขาบอกว่าเขาจะไปตัดบาตรด้วย เธอก็ทำอะไรไม่ถูกแล้ว

“ไปสิ” เจ้าของเสียงเข้มกระตุ้นด้วยสายตาดุๆ เหมือนเคย

“ไม่เป็นไรคะ หนูไปเองได้”

“ไปยังไม่”

“ก็...รถเมล์” ขึ้นมาตั้งแต่ตอนย้ายมาเรียนที่กรุงเทพฯ หลับตายังนั่งถูกทุกสายเลย ไม่มีทางหลงแน่นอน

“ช้า” ราพณ์บอกเสียงดู แล้วออกคำสั่งต่อ “ไปกับฉัน”

นวินดาสายหน้าหน้าที่โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น เธอกำลังจะตัดใจได้แล้วแท้ๆ อีกแค่คนเดียวเท่านั้น ดังนั้นจะให้เธอไปกับเขาอะหรือ...ไม่มีทางเสียหรอก

ราพณ์มองสาวน้อยตรงหน้าด้วยสายตาดุๆ ร่างสูงก้าวเข้าไปประชิดคว้ามือน้อยไว้แล้วออกแรงจุดบังคับให้เธอเดินตามเขาออกไปข้างนอก ไม่ให้เธอมีโอกาสปฏิเสธได้อีกต่อไป

แม้ไม่ใช่ครั้งแรกที่นวินดาเคยได้ขึ้นรถของราพณ์ แต่นวินดาก็ยังประหม่าและใจเต้นแรงเสมอ ตั้งแต่ตอนที่ยังแอบชอบเขา หรือแม้แต่ตอนนี้ก็เถอะ ต่อให้ปฎิญาณตนแล้วว่าจะไม่สนใจเขาอีก แต่พอใกล้ชิดกันอีกครั้งก็อดไม่ได้อยู่ดี

“เธออยู่คนเดียวหรือ”

ราพณ์ถามทำลายความเงียบที่ปกคลุมในรถ ทำเอาสาวน้อยที่กำลังคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยถึงกับขมวดคิ้วด้วยความสงสัย...จากที่เคยไปไหนมาไหนด้วยกันบ้าง ระหว่างเขากับเธอมักมีแต่ความเงียบเสมอ ถ้าจะมีใคร

ลักคนพูด คนคนนั้นก็มักจะเป็นเธอไม่ใช่เขา

แต่ต่อให้สงสัยอย่างไร สุดท้ายเธอก็ตอบแต่โดยดี “ค่ะ”

“แล้วมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ขอโทษที่ถาม ฉันไม่มีเจตนาดูถูก แต่ว่า...”

“ของเจ้านายพี่ค่ะ เขาหาคนเฝ้าบ้านให้” นวินดาตอบไปตามจริง เธอไม่โกรธเขาหรอกถ้าเขาจะสงสัย เพราะเวลาเธอมาอยู่ใหม่ๆ ตอนนั้นเธอยังสวมชุดนักศึกษาเดินขึ้นๆ ลงๆ ขึ้นเพนต์เฮลส์บ่อยๆ ใครก็มองเธอด้วยสายตาเคลือบแคลงทั้งนั้น

“พี่ชายเธอไปไหนล่ะ”

“ก็...” คนถูกถามชะงักไปเล็กน้อย เธอรู้แล้วว่าพี่ไปทำงาน แต่ไม่รู้ทำงานที่ไหน อะไร อย่างไร ทำไมเจ้านายถึงไว้วางใจให้มาอยู่เพนต์เฮลส์หรูขนาดนี้ได้ จะว่าได้งานตำแหน่งสูงก็ไม่น่าใช่ ในเมื่อครอบครัวเธอก็มีฐานะปานกลาง เป็นครอบครัวเชื้อสายจีนขายทองอยู่ที่ตลาดปากน้ำโพที่นครสวรรค์เท่านั้น ไม่ได้เรียนสูงจบจากเมืองนอกเมืองนาเสียเมื่อไหร่

“คงไม่ค่อยมาละสิ ฉันเห็นแต่เธออยู่คนเดียว”

“ค่ะ” เขาจะแะมาแค่ช่วงสั้นๆ แค่มักี่ชั่วโมงเท่านั้น กว่าจะกลับมาให้น้องสาวเห็นหน้าอีกครั้งก็นานหลายเดือน ไม่รู้เขาทำงานอะไรกันแน่

“เข้าใจแล้ว” ราพณ์พยักหน้าขีมิๆ

สาวน้อยได้แต่มองชายหนุ่มมาดขีมิข้างกายด้วยสายตาไม่เข้าใจนักว่าเขากำลังต้องการอะไรกันแน่ ทั้งที่รู้ดีว่าคงไม่มีคำตอบออกจากปากราพณ์ แต่ก็ยังสงสัยอยู่ดี

หลายเดือนที่สู้อุตส่าห์สวดมนต์ไหว้พระ ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร แต่สุดท้าย ‘เจ้ากรรมนายเวร’ ก็มายืนดักบาตรร่วมขันกับเธอเสียอย่างนั้น

นวินดาอยากจะร้องไห้เหลือเกิน เมื่อวานเธอได้เจอราพณ์ จำต้องให้เขาเข้ามากินมื้อเช้าด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ตกตึกยังเกิดเรื่องให้เขามานอน

กับเธอทั้งคืน พอตื่นยังจะมาตักบาตรพร้อมเธออีกหรือ แล้วอย่างนี้จะตัดขาดกันจริงๆ จังๆ เมื่อไหร่เล่า!

คนนอกหักได้แต่ร้องให้คร่ำครวญอยู่ในใจ แต่ก็ยังแสดงออกด้วยความนิ่งสงบ ไม่สนใจแววตาเป็นประกายคมกล้าของราฟณ์ที่ยืนอยู่ข้างๆ ทั้งยังบังคับให้เธอเป็นฝ่ายจับมือเขาขณะตักบาตรอีกด้วย

“อภิวาตะนะสีลิสสะ นิจจัน วุฑฒาปะจายิโน จัตตาโร ธัมมา วัชฌันติ อายุ วณฺโณ สุขัง พะลัง” พระภิกษุชรารูปเดิมให้พรแล้วจึงเดินจากไป

นวินดาอธิษฐานยาวเหยียดชนิดที่ว่าต่อให้พระท่านไปแล้ว แต่เธอก็ยังนั่งอธิษฐานอยู่ที่เดิม ซึ่งเนื้อความก็วนซ้ำๆ เดิมๆ ว่าขอให้มารผจญออกไป และขอให้เนื้อคู่มาหา จะได้บำบัดจิตของเธอให้เลิกเพ้อถึงราฟณ์เสียที

“พระไปนานแล้ว” เสียงเข้มที่ตั้งจากข้างๆ ทำเอาสาวน้อยสะดุ้ง แล้วหันไปยิ้มเจื่อนๆ

“หนูไม่คิดว่าพี่ราฟณ์จะใส่บาตรด้วย”

“ทำไมล่ะ”

“ก็...” อยากตอบไปเหลือเกินว่าพี่ราฟณ์เหมือนมารศาสนาของน้องเนย แต่ก็ไม่กล้า จึงหัวเราะเจื่อนๆ เข้าสูั “ก็พี่หนีออกไปทางฝรั่ง”

“เมื่อก่อนใส่บาตรกับแม่ทุกเช้า”

“อ้อ” สาวน้อยพยักหน้าหงึกๆ แต่ก็ไม่ถามอะไรต่อ เพราะไม่อยากคุยกับเขาแล้ว

“เดือนหน้าเอื่อยจะกลับ”

“คะ” นวินดารับคำ เรื่องนี้เธอรู้แล้ว เพราะตุลดาเพิ่งบอกเมื่อคืน ยังคิดอยู่ว่าจะรับมือกับพี่สายรหัสอย่างอุรสยาอย่างไรดี จะโดนสาวรุ่นพี่เขกหัวปูดหรือเปล่าก็ไม่รู้ โทษฐานหายไปนานเกิน

“แล้วจะจองตัวเครื่องบินให้” เขาบอกด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยเหมือนเดิม แต่คนฟังถึงกับตาพอง

“อะไรนะคะ!” ก็ไหนว่าจะกลับมาจัดงานแต่งงานเล็กๆ ในหมู่เพื่อนเท่านั้น

ไ้ทำไมต้องจ้องตัว

“ไปจัดริมทะเลนะ”

“อ้อ” นวินดากลับมาสงบดังเดิม งานแต่งงานก็คงมีไปกันหลายคน อย่างน้อยมีตุลยา มีเจี๊หวเดือน แ่นี้ก็สบายแล้ว มีเพื่อนเยอะๆ เธอจะได้ไม่ละเมอเพ้อพอกถึงราฟณ์อีก

หลังจากนั้นก็ไม่มีเสียงสนทนาของทั้งสองอีก ราฟณ์พานวินดาไปซื้อของทำอาหารเช้าและมือเช้าสำหรับเขา จากนั้นจึงพากลับไปที่รถและตรงกลับที่พักทันที ตลอดเวลาวันดาเอาแต่นั่งเงย เธอไม่เล่นโทรศัพท์ แต่ก็ไม่พูดไม่จา เอาแต่นั่งมองนั่นมองนี่ไปตลอดทาง แต่กระนั้นราฟณ์ก็ยังสังเกตเห็นเรื่องที่ผิดตามหน้าผากและไรผมของเธอ จนกระทั่งกลับมาถึงห้องและทำข้าวต้มให้เขาอย่างง่ายๆ แต่เธอก็เอาแต่ก้มหน้าไม่พูดไม่จา ทว่าสองแก้มแดงจัด

ดวงตาคมของชายหนุ่มเป็นประกายวิบวาว จากนั้นจึงยิ้มมุมปากเล็กน้อย โดยที่สาวข้างตัวไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำ

๓

ของฝากจากคนหน้ายักษ์

ราฟณ์ยังคงทำงาน ทำงาน และทำงานต่อไปเรื่อยๆ เหมือนเครื่องจักรซึ่งไร้ความรู้สึก เขาตื่นตรงเวลา กินข้าวตรงเวลา เข้าทำงานตรงเวลา เลิกงานหลังเวลาและเข้านอนไม่เป็นเวลา ทำอย่างนี้ซ้ำๆ จนเป็นตารางชีวิต ทุกอย่างดำเนินไปเรื่อยๆ ไม่มีสิ่งใดน่าตื่นเต้น

ถ้าเปรียบชีวิตที่ผ่านมาของราฟณ์คงเหมือนคลื่นพายุน้ำมรสุม ราฟณ์อาจจะลุ่มหลงสู่ความบ้าคลั่งของท้องทะเลไปแล้วก็ได้ ถ้าไม่มี ‘มือที่มองไม่เห็น’ คอยผลักดันและช่วยเหลือ กว่าคลื่นลมจะสงบราบรื่นได้ก็ใช้เวลาไม่น้อย เขากลับมาใช้ชีวิตตามปกติ มีธุรกิจเป็นของตัวเอง ได้เลี้ยงดูน้องๆ ทั้งสองด้วยตัวเอง ส่งน้องทั้งสองจนถึงฝั่ง

เหตุผลหลักที่ย้ายออกจากบ้านหลังใหญ่ที่ซึ่งเขาเติบโตมาและใช้ชีวิตที่นั่นมาตลอด ก็คงเพราะน้องสาวและน้องชายไม่อยู่แล้ว แม้ภายนอกเขาจะดูเป็นชายหนุ่มที่ประสบความสำเร็จ มีผู้คนมากมายล้อมหน้าล้อมหลัง แต่ความรู้สึกแท้จริงที่อยู่ภายในมีแต่ความว่างเปล่า และไร้ความรู้สึกใดๆ

จนกระทั่งวันนี้...ราฟณ์ได้รับโทรศัพท์จากคนสนิทของ ‘ทางนั้น’ บอก

ว่าเกิดเรื่องใหญ่และต้องการให้เขาไปพบด่วน เขาจึงต้องเดินทางอย่างกะทันหันทั้งที่ไม่ค่อยอยากทิ้งบริษัทไปนานนัก แต่อย่างไรเสียเขาก็ต้องเดินทางไปงานแต่งงานน้องสาวที่อังกฤษต้นเดือนหน้าอยู่แล้ว

“ ‘ทางนั้น’ บอกว่าส่งคนมารับแล้วครับ” ชายหนุ่มร่างสูงสวมชุดสูทสีดำที่เดินตามหลังบอกเสียงเข้ม ขณะที่ทั้งสองเดินออกจากอาคารผู้โดยสารขาเข้าสนามบินนานาชาติบอสตัน

ราพณ์หันไปหาคนพูด เลฟเป็นผู้ช่วย เลขาธุการ และบอดีการ์ดหลายๆ ของเขา เป็นคนที่ถูกส่งมาให้และทำงานด้วยกันมาตลอด จากนั้นจึงตอบว่า “ไม่ละ”

บอดีการ์ดหนุ่มทำท่าจะแย้ง “แต่...”

“ฉันบอกให้เซซมารับแล้ว”

“ครับ” เลฟรับคำและก้าวถอยออกไป เป็นข้อตกลงระหว่างราพณ์กับ ‘ทางนั้น’ ว่าถ้าอยู่กับน้องคนใดคนหนึ่ง เลฟจะต้องไม่อยู่ด้วย เขาไม่ยอมให้น้องรู้สึกเหมือนอยู่ในครอบครัวยุติ และเลฟก็ปฏิบัติตามมาตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา

ดวงตาคมดของนักธุรกิจหนุ่มกวาดมองไปทั่วจุดรอรับผู้โดยสารที่อาคารขาเข้า ไม่นานก็เจอร่างสูงโปร่งของน้องชาย อดีตนักมวยแชมป์โลกที่มาเจอจังก์ฟูดนานเสียจนเริ่มหนาขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าออกหวานคล้ายกับน้องสาวฝาแฝดดูคมเข้มขึ้นยามที่เจ้าตัวไม่โกนหนวดโกนเครา

“เฮีย! วู้!” ไม่แค่เสียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เซซชูมือแล้วโบกไปมาแรงๆ ยังทำเหมือนเด็กวัยรุ่นคะนองทั้งที่อายุก็ยี่สิบห้าเข้าไปแล้ว

ราพณ์หัวเราะเล็กน้อย ถ้าจะมีใครที่ทำให้เขายิ้มได้ ก็คงมีแค่อูร์สยา และเซซจูเท่านั้น ชายหนุ่มส่ายหน้าเบาๆ แต่แล้วก็ต้องสะดุดความคิดตัวเองเมื่อนึกไปถึงวันก่อนที่ไปใส่บาตรพร้อมนิวินดา เด็กคนนั้นก็ทำให้เขายิ้มได้เช่นกัน

“คิดถึงเฮียจังเลย”

เสียงเข้มที่ตัดให้อ่อนลงเหมือนผู้หญิงของเซษฐาตั้งมาก่อนตัว ไม่นานนักน้องชายตัวดีก็โผล่เข้าใส่ ทำเอาเราต้องละเรื่องของนวนิยายออกไปชั่วคราว แล้วผลักศิระระน้องชายเบาๆ

“ตอนเอี้ยมทำก็น่ารักดิเนะ” พี่ชายใหญ่ส่ายหน้าปลงๆ “แต่แก้มาแล้ว ทุเรศลูกตามาก”

“โธ...พี่” หนุ่มหน้าหวานโอด “ผมก็แค่อยากให้พี่อึ้งบ้างก็เท่านั้นแหละ น้า เห็นเดินหน้าบูดมาเสีย”

“ฉันจะอึ้งได้ก็ต่อเมื่อเกรียนเรียนให้จบแล้วมาทำงานใช้หนี้ฉัน”

“นี่ก็ทวงจริง ทวงแต่กับผม ไม่ไปทวงไอ้เอี้ยมเล่า”

“เอี้ยมไม่ได้ขอเงินฉันไปเรียนต่อ” ราวณีย้อนหน้าตาเฉย แต่ทำเอาน้องชายหน้าบูดทันที

“ก็ไอ้เอี้ยมมันชิงแต่งงานหนีไปก่อนแล้วนะสิ” เซษฐาแก้งว่าให้น้องสาว “รู้อย่างนี้ผมหาผ้ารวยอย่างไอ้เอี้ยมบ้างดีกว่า”

“ก็ดี” คนพี่พยักหน้า ไม่ทู่ซี้ร้อนเลยสักนิดหากน้องชายจะเบี่ยงเบน

“โธ...เฮีย ไม่สนใจผมสักนิดเลยหรือ” พอเรียกร้องความสนใจจากพี่ชายไม่ได้ เซษฐาก็แส้มองพี่ด้วยสายตาดัดพ้อแทน

“อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ว่่าแกมาอยู่แค่เดือนเดียว แต่ฟาดสาวไปแล้วก็คน”

“อู๊ย!” คนน้องหน้าถอดสี ไม่คิดว่าพี่ชายจะหุตาเป็นสับปะรดได้ขนาดนี้

“แกนะ...”

“แล้วนี่พี่ราพณ์ไม่มีสัมภาระอะไรมาเลยหรือ” หนุ่มกะล่อนรีบเปลี่ยนเรื่องทันทีก่อนจะโดนบ่นไปมากกว่านี้

“ฉันมาไม่นานหรอก ต้องไปธุระอื่นต่อ”

“อ้าว คิดว่าคิดถึงผมเสียอีก”

“แค่แะมาดูว่าแกจะหักอกใครต่ออีก จริงๆ สเทลล่าก็น่ารัก เหมาะกับเกติ ดูฉลาดด้วย แกไม่น่าหักอกเธอ”

เชษฐาทำหน้ายุ่ง “สเตลล่าฉลาดเกินไปนะสิ ฉลาดเกินหน้าเกินตาผม”

“ฉันถึงได้บอกใจว่าเหมาะกับแกที่สุดแล้ว” ราพณ์ย้อนขมิ้มๆ แล้วลอบยิ้มไม่ให้ห้องที่เดินตามหลังสังเกตเห็น

“นี่พี่ไม่ได้จะบอกว่าผมโง่ใช่ไหม”

“ฉันคิดอย่างนั้นแหละ”

“โอ้...ฮีย” เชษฐาแสร้งตัดพ้อ ก่อนจะหัวเราะเสียงดัง เพราะรู้ว่าราพณ์ว่าไปอย่างนั้นเอง

สองพี่น้องเดินเคียงกันออกจากสนามบินแล้วมุ่งหน้าสู่สะพานตอมেন্টที่ปากของเชษฐา โดยมีเลฟตามไปแบบไม่ให้เชษฐารู้ตัว

ราพณ์อยู่กับเชษฐาแค่สองวัน ระหว่างนั้นก็วิดีโอคอลไปหาห้องสาวที่อยู่ลอนดอนด้วย และทราบข่าวรัสเซียแพ้ท้องหนักมาก และที่แยกว่านั้นคือสิ่งที่อยากกินหายากยิ่งในยุโรป

น้องสาวของพวกเขาอยากกินหนอนรด่วน...

ทั้งราพณ์และเชษฐาแทบจะเอาเท้าก่ายหน้าผาก หลังจากนั่งฟังคนห้องงอแงอยากกินหนอนรด่วนใหม่สดทอดกรอบ แต่จะหาได้จากที่ไหน ถึงจะมีแบบแปรรูปส่งออกแต่ก็ไม่แพร่หลายมาก จะเอาขึ้นเครื่องมาให้หรือก็จะพิสดารเกินไป จนสุดท้ายเฮเตอร์น้องเขยผู้นำข่าวสารก็ต้องปลีกตัวจากงานพาอูร์สยากลับไทย ดีที่ช่วงเดือนหน้าจะว่างจากการลงเตะในลีกสองสัปดาห์ เพราะมีโปรแกรมเตะทีมชาติโปรแกรมฟุตบอลโลกและนัดกระชับมิตร และทีมชาติเยอรมันของเฮเตอร์ก็เข้ารอบแล้วด้วย จึงไม่จำเป็นต้องใช้งานนักเตะตัวหลักมากนัก จึงได้เวลาจัดงานแต่งงานและพาแม่ตัวดีกลับไปกินหนอนรด่วนที่ไทย แต่กว่าจะถึงเดือนหน้า อูร์স্যาก็นึกอะไรไม่ลง คร่ำครวญหาแต่หนอนรด่วนเสียจนผมลงไม่น้อย

สงสัยจะได้เลื่อนงานแต่ง แล้วเปลี่ยนเป็นกลับไทยก่อนแทน

พี่ชายทั้งสองได้แต่ส่ายหน้าชั้นๆ หลังจากราฟณ์รับปากว่าจะไปหา
ออร์สยาแล้ว น้องสาวตัวดีถึงได้มีสีหน้าดีขึ้น และยุติการติดต่อแต่เพียง
เท่านี้ จากนั้นเซซฐาจึงแยกไปเรียน ส่วนราฟณ์ก็เดินทางไปยังจุดหมายที่
แท้จริง

“รถพร้อมแล้วครับคุณราฟณ์” ทันทีที่ออกจากอะพาร์ตเมนต์ เลฟก็
มารออยู่แล้ว

ชายหนุ่มพยักหน้าขีมิๆ แล้วขึ้นรถตรงไปยังโรงพยาบาลทันที

การไปพบอีกฝ่ายไม่ทำให้ราฟณ์ลำบากใจ แต่สิ่งที่เป็นสาเหตุจริงๆ
คือปัญหาส่วนตัวของ ‘ทางนั้น’ ต่างหาก

ยูริ อาร์ชวิน กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยโรงพยาบาลที่ได้ชื่อว่า
ดีที่สุดแห่งหนึ่งในอเมริกา เขาคือชายชราชาวอเมริกันเชื้อสายรัสเซีย อายุ
เจ็ดสิบห้าปี รูปร่างสูงใหญ่ ดวงตาคมกริบเช่นเดียวกับราฟณ์ แม้จะอายุมาก
แล้ว ทว่าแวตายังแฝงไปด้วยอำนาจและอันตรายเสมอ ไม่เว้นแม้แต่ยาม
เจ็บป่วยเฉกเช่นตอนนี้

ราฟณ์มองชายชราที่อยู่ตรงหน้า ภาพที่ปรากฏราวกับเงาสสะท้อนของ
ตัวเองในวัยชรา เช่นเดียวกับยูริที่จ้องมองชายหนุ่มที่ถอดแบบตัวเองมา
แทบทุกกระเบียด ไม่ต่างจากตัวเองในวัยหนุ่ม

“คิดว่าเธอจะไม่มาก” ไม่ใช่แค่สีหน้าแวตาอย่างเดียวนั่น แต่น้ำเสียง
ของชายชรายังดังกังวานและทรงพลังข่มขวัญคนฟังเสมอ...แต่ไม่ใช่กับ
ราฟณ์

“คุณอยากเจอผม?” ราฟณ์ไม่ตอบ แต่เลิกคิ้วเล็กน้อยเป็นเชิงถาม
และหยุดฝีเท้าลงแค่ปลายเตียงเท่านั้น

“เมื่อไหร่เธอจะมาทำงานกับฉัน”

“ผมไม่อยากทำงานกับคุณ”

“แต่ของพวกนั้นเป็นของเธอ”

“นั่นของคุณต่างหาก ผมไม่มีอะไรเป็นของตัวเอง นอกจากบริษัทของผม” ผู้อ่อนน้อมกว่าย่อนเสียงเรียบ ดวงตากมกริบฉายแววมุ่งมั่น จริ่งจิงจนผู้อาวุโสกว่าคร้านจะเถียง เพราะถกกันมาหลายปีแล้ว และก็จบลงด้วยการทะเลาะกันแทบทุกครั้ง

“ทุกสิ่งทุกอย่างของฉัน...จะเป็นของเธอ”

“ผมไม่อยากได้” ราฟน์เถียงทันควัน

“แต่เธอต้องรับไว้”

“คุณไปจัดการญาติคุณเถอะ” หนุ่มมาตขมิ้มกดมุ้มปากลงเล็กน้อย อย่างเย้ยหยัน

“พินัยกรรมฉันระบุชื่อเธอ” ยูริบอกเสียงเข้มงวด แล้วเน้นเสียงว่า “‘ทุกอย่าง’ ของฉัน เป็น ‘ของเธอ’ ”

“บอกแล้วไงว่าผมไม่ต้องการ ผมไม่ได้ใช้นามสกุลคุณด้วยซ้ำ”

“เปล่าๆ” ยูริยิ้มตาเป็นประกาย “ทุกอย่างจะเป็นของเธอ ชื่อเธอ... ชื่อ ราฟน์ พัฒนเสถียร”

“เพื่ออะไร” เจ้าของเสียงเข้มขมวดคิ้ว เขาแทบไม่มีตัวตนในชีวิตของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ อยู่ๆ กลับคิดจะยกทุกอย่างให้เขา คิดหรือว่าจะไม่เกิดปัญหาตามมา

ราฟน์ไม่ใช่คนหนีปัญหา แต่เขาไม่ต้องการให้ความโลภของใครมาทำให้ชีวิตคนที่เขารักต้องเดือดร้อน

“ฉันตรวจพบมะเร็ง” ยูริบอกด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยดุดเดิม ราวกับว่าสิ่งที่พบเป็นแค่เชื้อไวรัสเล็กๆ ไม่อันตรายเท่านั้น

คนฟังหัวใจระตุก แต่ยั้งนิ่งเฉย ฟังว่ายูริจะพูดอะไรต่อ

“ฉันอยากให้คุณระวังตัวจากเดนนิส” ผู้อาวุโสกว่าออกปากเตือน

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ขอให้พระเจ้าเมตตาคุณมากพอที่จะทำให้คุณจัดการปัญหาของคุณจนจบก่อนแล้วกัน” หนุ่มมาตขมิ้มบอกไม่แยแส แล้วหันหลังเดินออกจากห้องพักผู้ป่วยทันที

แม้จะเป็นการสนทนาสั้นๆ กินเวลาไม่ถึงห้านาที แต่กลับสร้างความลำบากใจอย่างมหาศาลให้แก่ราฟน์ เขานึกไปถึงวันแรกที่ยูริก้าวเข้ามา คือวันที่บริษัทและรัฐฯ พ่อและแม่ที่เลี้ยงเขาเสียชีวิต ท่ามกลางความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่เกินจะรับไหว เขากลับค้นพบว่าตัวเองนั้นช่างว่างเปล่า และไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพ่อ แม่ และน้องชายฝาแฝดชายหญิงทั้งคู่เลย แต่กลับเป็น ยูริ อาร์ชาวิน ต่างหากที่เกี่ยวข้องกับเขาในทุกทาง

การก้าวเข้ามาของยูริส่งผลให้ชีวิตของราฟน์พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ จากนักศึกษาปริญญาเอกด้านวิศวกรรมยานยนต์ ต้องทิ้งทุกอย่างและเริ่มต้นสร้างตัวเพื่อดูแลน้องทั้งสอง ราฟน์ยอมรับความช่วยเหลือจากยูริ นั่นคือหุ้นจากบริษัททางการเงินที่ถูกโอนมายังเขาจำนวนหนึ่งเพื่อตั้งตัวและเป็นบริษัทในเครืออาร์ชาวิน ราฟน์เริ่มเรียนรู้งานจากระดับล่างเป็นเวลานานและขายหุ้นคืนยูริทั้งหมด เขากับกลุ่มเพื่อนตัดสินใจลงทุนสร้างบริษัทผลิตอะไหล่รถยนต์มาด้วยกัน ต่างก็ล้มลุกคลุกคลาน ฝ่าคมเขี้ยวจิ้งจอกในแวดวงธุรกิจมากมายมาด้วยกัน ไม่ใช่เวลาแค่ปีสองปีเหมือนคนอื่นๆ กว่าที่ตั้งตัวได้และกลายมาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จก็ใช้เวลาเกือบเจ็ดปี แล้วจะให้เขาทิ้งสิ่งที่เขารักได้อย่างนั้นหรือ...ไม่มีทางเสียหรอก

เมื่อฝ่ายนั้นพูดถึงความเป็นความตาย ในอกของเขาก็สะท้อนอย่างรุนแรง

สิ่งที่ราฟน์รักที่สุดในโลกใบนี้คือน้องชายกับน้องสาวเท่านั้น ทั้งที่รู้ว่าทั้งสองไม่มีสายเลือดเดียวกันเลย แต่เพราะเขาเลี้ยงมากับมือ โตมาด้วยกัน เขาจึงรักและไม่เคยมองว่าเป็นคนอื่น แต่กับยูริ ราฟน์มองอีกฝ่ายว่าเป็น ‘คนอื่น’ มาตลอด แต่ลึกๆ ในใจก็ย้ำเตือนว่ายูริคือ ‘สายเลือด’ จริงๆ เป็นคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ของเขา

“จะกลับเลยหรือขอบคุณราฟน์” เลฟถาม หลังจากได้เห็นเจ้านายเสียไปนาน

“ใช่” เจ้านายหนุ่มพยักหน้าขีมิๆ ไม่พูดอะไรต่อ

“แต่คุณอยู่...”

“เรื่องของเขาสี” ราพณ์ยกไหล่ไม่แยแส แล้วออกคำสั่งต่อทันที “สืบเรื่อง เตนนิส อาร์ชาวิน มาให้ฉัน”

“ครับ” เลฟรับคำ และเตรียมรถให้เจ้านาย วันนี้ราพณ์ไม่กลับไปพักกับเซษฐาแล้วเพราะต้องเดินทางไปดูงานต่อ และจะแวะไปหาอูร์สยาก่อนกลับไทย

หลังจากวันที่ตื่นมาพร้อมราพณ์ นวินดาที่ใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวง มาตลอดว่าเขาจะโผล่มาเคาะประตูห้องเธอเมื่อไหร่ แต่วันต่อมาก็เงียบ ราพณ์ไม่มาอย่างที่เคยพูด ทำเอานวินดาเสียความมั่นใจไปเล็กน้อยว่า สุดท้ายเธอก็เป็นฝ่ายแพ้ บอกว่าจะตัดใจ แต่ลึกๆ แล้วกลับแอบหวังว่าเขาจะมา

ราพณ์หายไปเกือบเดือน...จนกระทั่งเจอข่าวในแวดวงธุรกิจและแวดวงสังคมต่างประเทศว่าราพณ์เดินทางไปดูงานในหลายประเทศ และไปงานแต่งงานของน้องสาวและน้องเขยนักฟุตบอลคนดังระดับโลก และแน่นอน...ราพณ์พาคุณวโปด้วย และผู้หญิงคนนั้นก็คืออดีตนางงามจักรวาลที่เคยเป็นข่าวกับเขานั่นเอง

ก็คิดว่าตัดใจแล้วแท้ๆ แต่ทำไมตอนแรกทีเห็นข่าว หัวใจยังเจ็บปวดเล่า...

บัณฑิตหมาดๆ กลับมาใช้ชีวิตตามปกติ แต่ละที่ที่สมัครงานไว้อย่างไม่ตอบรับเธอเลยสักแห่ง นวินดาจึงตัดสินใจเลิกสมัครงานและเตรียมตัวเรียนต่อ วางแผนไว้ว่าถ้าเปิดเทอมเมื่อไหร่ วันธรรมดาก็ทำงานพิเศษของเธอไป และเสาร์-อาทิตย์ก็ไปเรียน ตูลยดาและดวงเดือนก็นัดเจอบ้าง เจอกันที่ไร ก็บ่นเรื่องเธอไม่ยอมกลับไปทำงานที่สำนักพิมพ์เดิมที่เคยฝึกงาน เพราะที่นั่นอ้าแขนรับตลอด นวินดาได้แต่บ่นเบี่ยงแล้วทำตลกกลบเกลื่อน แต่

ในใจกลับน้ำตาตกใน คิดว่าเธอจะกล่าไ้ได้อย่างไร ในเมื่อเคยไปสัมภาษณ์
ราฟณ์แล้วไม่ได้ผล โดนหัวหน้าดูจนร้องไห้หน้าตาแตก กลับไปสมัครก็อาย
หัวหน้างานแย่นะสิ

ไม่เอา...ไม่คิดถึงเขา สติ! นวินดา...สติ!

สาวน้อยสะบัดหน้าแรงๆ ปลายนิ้วเรียวดันกรอบแว่นตาขึ้นบน
ต้งจมูกแล้วเพ่งสายตาไปยังหน้าจอแม็กนิกที่มีโปรแกรมสนทนาตั้งขึ้นมา

Mrs. Höwedes : เนยยยยยย นลินบุษบันมีเล่มใหม่ออกมา
หรือยัง

คำถามจากอูร์स्याทำเอาสาวน้อยคอตก ไม่ใช่แค่อูร์स्याหรอกที่ถาม
แต่บก. ทั้งสำนักพิมพ์แทบจะจิกหัวเธอโขกผนังอยู่แล้ว

โอเค...เธอจินตนาการพุ่งชานเป็นบ้ามากไปเอง ทั้งที่พี่ๆ ในกองบก.
ของเธอน่ารักจะตายไป มีแต่เธอนี่แหละที่สติแตกทำอะไรไม่เสร็จสักที คิด
แล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า แล้วพรมนิ้วลงบนคีย์บอร์ดตอบสาวรุ่นพี่อย่างรวดเร็ว

ธรรมะสวัสดิ์คะ : ยังเลยพี่เอื้อย นักเขียนผูกคอตายไปแล้วมั้ง

Mrs. Höwedes : แกตอบฉันได้แล้วหรือไอ้เนย! หายหัวไปไหนมา
ยะ คิดว่าตกท่อไหลไปตามน้ำได้รับการระบายแล้วเสียอีก

ธรรมะสวัสดิ์คะ : ยุงๆ เรื่องย้ายหอนะพี่เอื้อย แต่ไม่ต้องห่วงนะ
พี่เอื้อยกลับมาเมื่อไหร่ เนยไปหาแน่นอน

Mrs. Höwedes : มาเอาของฝาก?

ธรรมะสวัสดิ์คะ : รู้ได้ไง พี่เอื้อยเอาकुमारไปด้วยเหรอ!

Mrs. Höwedes : เออ อยู่ในห้องฉันนี่ไง

เจอข้อความตอบกลับของสาวรุ่นพี่เข้าไป นวินดาถึงกับหัวเราะคิก
เธอนั่งแชดกับอูร์स्याอีกพักใหญ่ อีกฝ่ายจึงขอตัวไปนอนเพราะที่อังกฤกษ์ก็
เกือบเที่ยงคืนแล้ว

ดวงตาคู่กลมโตมองนาฬิกาที่หน้าจอแม็กนิก เธอทำงานต่อไปเรื่อยๆ
จนสว่างคาตา พอใกล้ได้เวลาไปตักบาตรแล้วจึงปิดเครื่อง ไปล้างหน้า

ล้างตา เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองแบบง่ายๆ แล้วเดินออกจากห้อง

ภายนอกเพนต์เฮลล์ของนวินดาเจียบงันราวกับป่าช้า แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะทั้งชั้นมีแค่สองห้องเท่านั้น เวลาเดินออกมาชั้นลิฟต์ถึงได้เจียบลัด ไหนจะบรรยากาศยามเช้ามืดนี่ก็อีก แม้จะรู้สึกหลอนๆ นิดหน่อย แต่ก็ยังพยายามทำใจดีสู้ ‘ผี’ นวินดาแค่คิดไปถึงบทสวดมนต์ต่างๆ นานา จิตใจก็พลันสงบขึ้น

อีกเหตุผลคือ...เธอเป็นคนดี คนดีผีต้องคุ้มสิ!

สาวน้อยคิดแล้วกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปที่ลิฟต์อย่างร่าเริง กดรอไม่นานลิฟต์ก็มาถึง เธอพุ่งเข้าไปแทบจะทันทีที่ประตูเปิด แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นคนที่ก้าวออกมา

ราพณ์! เขากลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่

ดวงตาคมกริบของเขาทำเอาสาวน้อยเริ่มร้อนๆ หนาวๆ อารามตกใจ ทำให้นวินดายกมือไหว้เขาอย่างอัตโนมัติ พร้อมกับส่งยิ้มเจื่อนๆ แต่ไม่พูดไม่จาสักคำ

“จะไปไหน” เขาทักขึ้นก่อน แต่น้ำเสียงยังเรียบเฉยเย็นชาดูจืดจางจนหัวใจที่เต้นแรงเมื่อครู่ของนวินดาแทบหยุดเต้นไปเสียเดี๋ยวนั้น

“ไปใส่บาตรค่ะ”

“เตรียมมือเข้าด้วยใช่ไหม”

“เอ่อ...ค่ะ” ตอบไปแล้วก็อดหัวงันใจไม่ได้ว่าเขาจะมาขอกินข้าวกับเธออีกหรือไม่ แล้วเธอจะปฏิเสธอย่างไรดี

“ยังไม่ลืมใช่ไหม” หนุ่มหน้าดูถามพลางเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

นวินดาหัวเราะเจื่อนๆ ก็อยากจะแก้งถามว่าเขาหมายถึงอะไรหรือ แต่ก็กลัวว่าเขาจะย้ำ แต่ถ้าบอกว่าจำได้ ยังไงเขาก็มากินข้าวเช้ากับเธออยู่ดี... นี่จะไม่ให้เธอหนีพ้นเลยใช่ไหม!

“ค่ะ”

“จะกลับมาก็ไม่ง”

“ก็...”

ยังไม่ทันที่วินดาจะพูดจบ ดวงตาคู่คมดุก็หลบลงเล็กน้อย เขามองโทรศัพท์มือถือในมือเธอแล้วฉวยมันมาอย่างรวดเร็ว แล้วถามหน้าตาเฉย

“รหัส?”

“อะ...อะ?” วินดาเกิดอาการใบ้รับประทานไปแล้วเรียบร้อย...อะไรกัน มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเธอ ก็ไหนว่าสวตมนต์แผ่ส่วนบุญให้แล้วไง ทำไมยังไม่ไปที่ขอบๆ อีก

“รหัสเปิดเครื่อง” ราพณ์ย้ำด้วยน้ำเสียงเข้มขึ้น แค้นนั้นสาวน้อยก็ใจผ่อ

“ศูนย์เจ็ดศูนย์แปดหนึ่งหนึ่งอะ”

ราพณ์ขมวดคิ้วเล็กน้อย วันที่ ๘ เดือน ๑๑ คือวันเกิดเขา แต่ก็คิดว่าน่าจะเป็นเรื่องบังเอิญมากกว่า จึงกดรหัส พอเปิดเข้าสโมาร์ทโฟนของวินดาได้ เขาก็กดหมายเลขโทรศัพท์ของตัวเองแล้วกดโทร. ออกทันที แต่ชื่อที่ปรากฏหน้าจอก็ทำเอาคิ้วเข้มขมวดเป็นปม เขาเงยหน้ามองสาวน้อยด้วยสายตาดุดันแล้วถามว่า

“ทศกัณฐ์?”

อะไรนะ!

ทั้งน้ำเสียงและสายตาของเขาทำเอาคนถูกถามหน้าเหลือสองนิ้วทันที วินดาได้แต่โอดครวญอยู่ในใจ นี่มันวันชวยอะไรของเธอ เธอว่าเธอลบเบอร์โทรศัพท์เขาทิ้งไปแล้วนี่ แต่ทำไมยังอยู่อีกเล่า หรือแท้จริงแล้วจิตใต้สำนึกของเธอยังผูกติดอยู่กับเขา และอาจจะเผลอขึ้นมาเมมชื่อเขาไว้อีกรอบ

แต่...บ้าน่า ใครจะละเมอขึ้นมาทำเรื่องแบบนั้น

วินดาซ้อนตามองคนตรงหน้าที่ยังเอาแต่ทำตาอำมหิตใส่ ยิ่งพานให้เธอใจผ่อ ยิ่งถูกจ้องก็ยิ่งประหม่า สุดท้ายจึงหาทางออกด้วยการเอาเรื่องตักบาตรมาอ้าง

“โอ๊ะ!” เสียงใสสว่างอุทานอย่างไม่แนบเนียนเท่าไร “จะเลยเวลา

แล้ว หนูไปก่อนนะคะ สวัสดิ์ค่ะพี่ราฟณ์”

สาวน้อยยกมือไหว้แล้วจួយโทรศัพท์คืน จากนั้นก้าวเข้าไปในลิฟต์ทันที แต่ราฟณ์ก็ยังปักหลักอยู่กับที่ไม่ยอมไปไหน และหันมามองเธอตรงๆ แวดตาเยือกเย็นดูดันที่มองมาราวกับกำลังคาดโทษไว้ก็ไม่ปาน ทำเอาณวินดาสติแตกยิ่งกว่าเดิม เธอแส้รังกัมหนักันตากดโทรศัพท์ทำไม่รู้ไม่ชี้ทั้งที่น้ำตาจะไหลอยู่แล้ว

ลงไปสักที่ลิ้งลิฟต์ผี!

ต่อให้ภายนอกจะทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอย่างไร แต่ในใจเดือดดิงกว่า กระทะทองแดงเสียอีก นวินดารถจนกระทั่งประตูลิฟต์ปิด ช่วงเวลาแห่งความอึดอัดก็จบลงเสียที แล้วจึงถอนหายใจแรงๆ

“เฮ้อ...”

ลำพังการเผชิญหน้ากับราฟณ์ก็เป็นเรื่องที่ยากยิ่งสำหรับเธออยู่แล้ว ไหนจะเรื่องที่ต้นมาแล้วพบว่านอนเตียงเดียวกับเขา ยังไม่หมดแค่นั้น ไหนเรื่องชื่อ ‘ทศกัณฐ์’ เข้ามาอีก นวินดาก็แทบอยากจะลาตายไปเสียเดี๋ยวนั้น

หรือยังทำบุญไม่มากพอ...

สาบานเลยว่าเธอไม่ใช่พวกมงายอะไรสักชนิด และรู้ว่าแก่นแท้ของศาสนาไม่ใช่การสะสมบุญล้างบาปอะไรทั้งนั้น แต่ตอนนี้เธอสติแตกจนหลอนไปหมดแล้ว นี่จึงเป็นสิ่งที่เดียวที่ทำให้ใจเธอสงบขึ้น

ฮือ...ถ้าเฮียกลับมาเร็วๆ ก็คงจะดี...สาวน้อยคิดในใจ ตักบาตรและรับพรจากพระเสร็จแล้วจึงเดินเตร็ดเตร่อยู๋ในตลาดสด คิดว่าจะซื้ออะไรไปทำอาหารดี แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อเสียงเตือนโทรเข้าดังขึ้นอีกครั้ง

ทศกัณฐ์โทรมา!

นวินดาทำตาพอง มองโทรศัพท์ในมือเหมือนเป็นของร้อนทำเอามือเธอสั่นจนแทบจะถือไว้ไม่ไหวแล้ว

เอาไงดี... ขว้างโทรศัพท์ทิ้งไปเลยดีไหม!

นวนิณดาคิดไม่ตก ในใจเต็มไปด้วยความว้าวุ่น ไม่เข้าใจท่าทีของราพณ์เลยแม้แต่น้อย ช่วงที่เสกเตอร์ตามมาวุ่นวายกับอูร์स्याน้องสาวเขา เขาก็หลอกใช้เธอต่างๆ นานา พอหลอกใช้งานเสร็จจะเรียกว่า ‘ถีบหัวส่ง’ เลยก็ได้ เขาไม่เห็นเธออยู่ในสายตาจนลืมแม้กระทั่งบทสัมภาษณ์ จนเธอเกือบโดนหัวหน้าไม้ให้ผ่านฝึกงาน เกือบเรียนไม่จบ ไม่สนใจความรู้สึกของเธอเลยแม้แต่น้อย

จะว่าเขารู้สึกผิดหรือไม่เลย ช่วงที่เธอไปเที่ยวกับอูร์स्या เขายังทำตัวเผด็จการสั่งนั่นสั่งนี่เธอตลอด พอเธอไม่ทำตามเขาก็บังคับเธอ แต่พอมีคนอื่นอยู่ด้วยเขาก็เย็นชาใส่

ตบเลยไหมจะได้จบ!

นวนิณดาในภาคนางมารธามตัวเอง แต่พอตั้งสติได้ เธอก็อยากจะร้องไห้เสียเหลือเกิน อย่างเธอนี่หรือจะกล้าทำอะไรใคร เวลาเป็นเรื่องกับใครอย่างมากเธอก็แคยกมือไหว้สวยๆ กล่าว ‘สวัสดีค่ะ’ แล้ววิ่งหนีไปให้ไกลที่สุดต่างหาก

แล้วยิ่งกับผู้ชายอย่างราพณ์...

แค่คิดไปถึงแวตายุ้งเยือกเย็นเหมือนพระเอกหนังโรดจิตของเขาแล้วขนเส้นเล็กๆ บนท่อนแขนก็ลุกเกรียว จะว่าเธอขี้ลาดก็ได้ แต่ช่วงเวลาตัดใจแบบนี้ขอออกห่างจากเขาให้มากที่สุดแล้วกัน คิดได้ดังนั้นจึงตัดสินใจโทร.หาวันเฉลิม แล้วนัดเพื่อนตัวดีออกมากินข้าวเข้าด้วยกัน ตอนนั้นเธอหมดอารมณ์จะกลับไปทำอาหารแล้ว

สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อโทร.ไปปลุกเพื่อนซี้เขาในเช้าวันเสาร์ คือการถูกตวาดจนหูแทบแตก ทนฟังมันบ่นอีกเกือบสิบนาทีก็ว่าเพื่อนจะยอมลุกขึ้นมาได้

นวนิณดาก็เป็นอีกคนที่กำลังประสบชะตากรรมแบบนั้นเช่นกัน ทันทีที่

วันเฉลิมรับสาย อย่างแรกที่ได้ยินคือเสียงโวยถ่มของชายหนุ่ม ตามด้วยเสียงบ่นอีกยาวเหยียดว่าจะโทร. มาปลูกทำไม ค่าเธอจนแทบหุซา แต่สุดท้ายหนึ่งชั่วโมงให้หลัง ทั้งสองก็มาถึงร้านอาหารใกล้มหาวิทยาลัยที่เป็นร้านประจำเมื่อคราวที่ยังเรียนด้วยกัน

“แกแต่งตัวอะไรวะนั่น”

คำทักทายแรกของวันเฉลิมทำเอาวินดาได้แต่ทำปากเบ้แล้วกลอกตา

“จะว่าฉันใส่ชุดนอนมาใช้ไหมล่ะ” เธอก็ไม่ได้สวมชุดนอนจริงๆ เสียเมื่อไหร่ แค่อืดยืดลายเปิดน้อยสีเหลืองกับกางเกงขาสั้นนี่แปลกตรงไหน แต่วันเฉลิมก็แปลก ด้วยความที่เป็นหนุ่มหล่อหน้าตาดีเหมือนพระเอกซีรีส์เกาหลี เวลาไปไหนมาไหนวันเฉลิมจึงมักจะพิถีพิถันเรื่องแต่งตัว ไม่ใช่สวมแค่อืดยืดคอตย้วยๆ กางเกงขาสั้น ทั้งยังคิปรองเท้าแตะข้างดาวมาแบบนี้

“แกปลูกฉันมาเองนี่หว่า แล้วนัดมาซะไกลเลย”

“นี่คนละครึ่งทางแล้วนะ”

“สะดวกแก่คนเดียวนะสิ” หนุ่มหล่อบ่น กว่าจะมาถึงได้ เขาต้องขึ้นรถเมล์มาต่อรถไฟใต้ดิน ในขณะที่วินดานั่งวินมอเตอรืไซค์เดี่ยวเดียวก็ถึงแล้ว

“เอาน่า ฉันกำลังลุ่มใจ” พูดแล้วก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ จนคนมองได้แต่ส่ายหน้าปลงๆ

“เรื่องลุ่มหน้ายกับนั่นอีกละสิ”

“แกรู้ได้ไง”

“อย่างแกจะมีเรื่องอะไรล่ะ” วันเฉลิมเฝ้าคางแล้วหาวปากกว้าง จากนั้นจึงพูดต่อ “ฉันรู้จักแกมาตั้งกี่ปี ในขณะที่สาวๆ ทั่วไปคลั่งนักร้อง ดาราเกาหลี บ้างก็เป็นแฟนคลับนักร้องนักแสดงฝรั่งสุดหล่อ จะมีแต่แกนี่แหละที่วันๆ ไม่สนใจอะไรเลยนอกจากลุงนั่น แม้แต่นิยายที่แกเขียนพระเอกนี่ก็เซ็กซี่ๆ”

คนฟังถึงกับเถียงไม่ออก เมื่อมองย้อนกลับไปเมื่อสี่ปีก่อน ตอนที่วินิดาตกหลุมรักราฟณ์เพราะเขาช่วยชีวิตเธอ เธอก็ยกย่องให้เขาเป็นฮีโร่ประจำตัว เป็นชายในฝัน เป็นทุกสิ่งทุกอย่างตามประสาสาวช่างฝันและนักอ่านหนังสือนิยายตัวยง เธอคิดว่าระหว่างเธอกับเธอคือพรหมลิขิตเหมือนอย่างในซีรีส์ที่ชอบดู คิดว่าเขาคือพระเอกของเธอ จนแม้แต่ตอนที่ลองเขียนนิยายเรื่องแรกและโพสต์ลงในเว็บไซต์ ตัวพระเอกก็ยังถอดแบบราฟณ์มาทุกกระเบียด จนถูกวันเฉลิมล้อเลียนอยู่ทุกวันนี้

สี่ปีที่แอบรักมาอย่างมกมายได้หยั่งรากฝังลึกลงในใจเกินไป แม้ไม่กี่เดือนที่ผ่านมาจะถูกเขาทำร้ายจิตใจ อย่างไรเสียแต่เธอก็ยังตั้งใจไม่ขาดเสียที และได้แต่หนีลูกเดียวอย่างที่เห็น

พอเห็นสาวน้อยตรงหน้าเงยไป วันเฉลิมก็ได้แต่ถอนหายใจแล้วส่ายหน้าปลงๆ อย่างไรเสียวินิดาก็คงตัดใจจากราฟณ์ไม่ได้ง่ายๆ แน่نونจึงได้แต่ถามว่า “แล้วนี่ยังงี้ ไหนเมื่อคืนบอกว่าจะต้องเริ่มงานส่งบก. แล้ว แต่ทำไมวันนี้ยังมีอารมณ์ขวนฉันมากินข้าวเช้า”

“เขากลับมาแล้ว”

“แล้วเขามีทำที่อะไรบ้างไหม” เพราะวินิดาเล่าให้เขาฟังทุกเรื่อง รวมทั้งเรื่องหลังจากที่เมาแล้วตุลยดาไปส่งแต่ตื่นมาพร้อมกับราฟณ์ด้วย จึงอดคิดไม่ได้ว่าบางทีท่าทีของราฟณ์ที่มีต่อวินิดาอาจมีอะไรแอบแฝงอยู่...ก็ได้

“ก็...” วินิดาพูดไม่ออก น้ำเสียงกระตือรือร้นและสายตาเคลือบแคลงของวันเฉลิมทำให้เธอหวนนึกไปถึงสายตา ‘คาดโทษ’ ของราฟณ์ แค่นั้นเธอก็หลอนแล้ว แต่ยังไม่ทันที่จะตอบ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง และคนที่โทร. มาก็คงไม่ใช่ใครเลย แต่เป็น...ราฟณ์!

เจ้าของโทรศัพท์ทำตาพอง มองมันราวกับเห็นตัวประหลาด

“โว้ว! พูดถึงใจโน้ ใจโน้ก็โทร. มา” หนุ่มหล่อลอบมองหน้าชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอโทรศัพท์ของเพื่อนแล้วก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ งานนี้สงสัยจะมีอะไรมากกว่า